

Gods etalagebenen
Sentimentele komedie in 3 bedrijven
van Herwig Van Landuyt

Personages

Jos en Josine : De grootouders.

Dagmar : De schoondochter.

Jurgen : De zoon.

Robbe en Emma : De kleinkinderen.

Maïssa : Lerares van Robbe.

Dolf : Buur en vriend van Jos.

Ymke : Klasgenote van Robbe.

Leen en Daisy : Politieagentes.

Dick : Vader van Ymke.

Decor

Het eerste en het derde bedrijf spelen zich af in de bescheiden leefkamer, waar ook in gekookt wordt, van de grootouders aan de achterkant van hun woning. Alle bezoekers komen binnen zonder aan te bellen. In het tweede bedrijf zijn we in de living van de kinderen.

Eerste bedrijf.

Jos samen met zijn vrouw.

Jos : 'k Herinner me nog perfect hoe ongelukkig ik was in '56.

Josine : Ik ook.

Jos : Vóór we Europeanen geworden zijn.

Josine : O daarom, waren we daarom ongelukkig?

Jos : 'k Zou 't geloven. We liepen er hier allemaal bij zoals poedels met een zonnebril op tijdens een plensbui.

Josine : in '57 is alles gelukkig in zijn plooi gevallen, we moeten ons inmiddels met niks meer bezighouden. Alle problemen zijn voor Europa.

Jos : Klopt.

Josine : Alle problemen die er toe doen, niet de dorpsruzies tussen anderstaligen uit Gaume of uit Bachten de Kupe.

Jos : Gelukkig maar. Zo hebben we toch iets om ons mee bezig te houden.

Josine : Iets zeg je?

Jos : 'k Zou beter een vette kluif gezegd hebben.

Josine : Ze zijn daar niet zot! Zolang we ons al kibbelend amuseren denken we niet aan een Bexit.

Jos : Maar stel nu eens dat de pot de ketel niet langer mag verwijten dat hij zwart ziet, wat dan?

Josine : Dat zie'k nog zo rap niet gebeuren.

Jos : Nee pas maar op!

Josine : Nee zeg ik je want kakofonie klinkt altijd luider dan harmonie en in Europa is kakofonie toch troef?

Jos : Kakofonie is de regel. Harmonie de uitzondering.

Robbe komt erbij en kust zijn grootouders.

Jos : En, die examens?

Robbe : Bijna van af.

Josine : Hoeveel nog?

Robbe : Nog 2, frans niet meegerekend.

Jos : 3 dus.

Robbe : Ja, en hier wringt het schoentje. We hebben 6 franse teksten gekregen en de zesde is er teveel aan. Parlez-vous français papy?

Josine : Hij?

Jos : Ik heb eens lang geleden,

Josine : na de oorlog,

Jos : ja in '46 Franse roltabak met de hand tot een sigaret gerold.

Robbe : (doet een vreugdedans) : Een Franse sigaret, da's de max! Daar kan ik een steekhoudend verhaal rond bouwen, zeker weten.

Josine : Voor je begint te bouwen, vraag het toch maar eerst nog eens aan je pa.

Robbe : Heb ik geprobeerd.

Josine : Of aan je ma.

Robbe : Da's al niet beter. Zij beweert dat het over goudzoekers gaat. Hij houdt het bij God die in een allesbehalve goddelijke Franse koleire schiet.

Jos : En je vriendin?

Robbe : Welke vriendin?

Jos : Die kleine spring-in-'t-veld met de driekleurige paardenstaart.

Robbe : O die!

Josine : Weet ze 't ook niet?

Robbe : Oma zo'n vragen stel je toch niet aan een meisje als je 'r alleen mee bent.

Josine : Nee?

Robbe : Nee, je vraagt of ze de pil neemt.

Jos : Zo is dat. We leven niet in de middeleeuwen.

Josine : Ze nemen ze toch je vriendinnetjes?

Robbe : De ene wel en de andere ook.

Josine : Maar dan hoef je 't hen toch niet telkens weer te vragen.

Robbe : En denk je dat ze zich gaan uitkleden om een stomme tekst te vertalen?

Jos : Ze begrijpt er helemaal niks van.

Robbe : Zoals zovele rokers is God met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid met een havana tussen de lippen aan zijn eind gekomen maar 't is zo klaar als een klontje dat hij als roker met een sigaret begonnen is.

Jos : 9 kansen op 10 ook met een gerolde.

Josine : 't Is niet wat ik geleerd heb. 't Komt zelfs niet in de buurt.

Robbe : Alle bejaarden zouden moeten weten dat wat ze op school willens nillens hebben geleerd shit was, achterhaalde shit.

Jos : 'k Zeg het haar 's morgens, 's avonds en 's nachts maar 't is allemaal boter aan de galg.

Josine (tegen Robbe) : Let maar op met je rokende God dat je niet zelf in de shit geraakt bij de leraar.

Robbe : God was een avonturier, een kruising tussen de Che en James Dean, een socialist en een idealist, gehuld in een muskietennet op zoek naar El Dorado het goudland in de Andes.

Jos : Je zegt daar zoiets, om...

Robbe : om 't goud te verdelen onder de berooiden en de verdrukten.

Josine : God almachtig, God ten voeten uit!

Robbe : Kris de leraar zal me op handen dragen.

Jos : 't Zou er nog aan mankeren.

Robbe : Als er iemand op school God door dik en dun verdedigt, welke stommitieit hij ook heeft uitgehaald, is hij het wel.

Jos : Hoe heet die godsdienaar?

Josine : Hij heeft het je gezegd, Kris.

Robbe : Tijd om mijn beste pak aan te trekken.

Jos : Is 't mondeling?

Robbe : Papy, t'as tout deviné.

Jos (tegen zijn vrouw) : Wat zegt hij?

Josine : Dat hij zijn beste beentje gaat voorzetten.

Robbe : Zeg me shit in 't frans.

Jos : Ruikt dat beter?

Robbe : 't Klinkt beter.

Jos : C'est ça. Robbe jong als ik je nog met iets kan helpen kom maar af.

Robbe : Oma houd hem in leven tot volgende week, dan ben ik van die heerlijke school verlost, de-fi-ni-tief dankzij die gerolde sigaret.

Josine : 'k Doe mijn best.

Dagmar : (Robbes moeder in alle staten) : Eindelijk heb ik je te pakken, 't is één uur en je bent nog niet eens aangekleed. We moesten al weg geweest zijn.

Robbe (tegen zijn opa) : De uiterlijke schijn altijd weer de uiterlijke schijn, het fatsoen van de armen van geest, zielig.

Jos : Zo denk ik er ook over.

Robbe : Povere geesten die hun teksten niet onder de knie hebben, die feiten zoeken waar ze niet te vinden zijn.

Jos : (meesmuilend) : Die potverdekke nooit een sigaret gerold hebben.

Dagmar : Kom je nu eindelijk mee?

Robbe : Au revoir en merci. Chauffeur kom we zijn de pijp uit, wat sta je daar weer te treuzelen.

Dagmar : ik? Da's de beste.

Josine (als Robbe met zijn moeder vertrokken is) : Heeft hij wel gegeten?

Jos : Misschien wel, misschien niet. 't Bijzonderste is dat ik zijn tekst perfect ontleed heb. Als er nu nog iets scheef loopt is de leraar onbekwaam.

Josine : Ofwel niet vertrouwd met de vlegeljaren van God.

Jos : Niet vertrouwd... daar valt mijn broek van af. Hoe kun je nu in 's hemelsnaam leraar zijn als je niet alles weet waar de snotapen een antwoord op willen.

Josine : De leerkrachten in onze tijd waren allemaal nietsnutten. Daarom hebben ze ons zoveel blaasjes wijsgemaakt.

Jos : De stinkers.

Josine : 'k Zal content zijn als zijn examens achter de rug zijn. Ze maken alles zo ingewikkeld voor de kinderen.

Jos : Klopt, maar je vergeet 't voornaamste.

Josine : En dat is?

Jos : Dat ze altijd op mij kunnen terugvallen.

Josine zwijgt.

Jos : Is 't nie waar misschien?

Josine : Afwachten wat de leraar er van vindt. Stel dat hij met zijn gedachten elders zit...

Jos : Waarom zou hij?

Josine : Omdat zijn dochter in Syrië werkt voor Artsen Zonder Grenzen.

Jos : Als ze daar werkt dan moet ze dat maar weten en dan is hij dat gewend.

Josine : Gewend, gewend, wij vluchtten toch ook naar de kelder als...

Jos : Dan moet ze dat ook maar doen i. pl. v. Arabieren te helpen overleven. Zijn er al niet genoeg?

Josine : 't Zijn ook maar mensen en trouwens misschien heeft de leraar geen dochter.

Jos : 't Kan mij niet schelen als ze maar niet haar kunsten gaat demonstreren in Syrië.

Josine : Misschien heeft hij helemaal geen kinderen.

Jos : Tja...

Josine : Da's al een zorg minder maar zonder zorgen zal hij wel niet zijn. Niemand is zonder zorgen.

Jos : Stop. Genoeg is genoeg. 't Is niet aan ons om ons zorgen te maken over andermans zorgen.

Josine : Ik ga het proberen.

Jos : Apropos 'k heb nog slechts één pilletje Asaflow.

Josine : Alweer? Je deelt ze toch niet uit op café?

Jos : Op café houden we het bij palm, behalve Raoul die drinkt gueuze.

Josine : En daarna stapt hij in de auto.

Jos : En dan? Hij moet niet schakelen, hij kan dus niets verkeerd doen.

Josine : Ah nee? Waarom wil zijn vrouw dan niet met hem meerijden?

Jos : Dat mens is altijd gehaast geweest.

Josine : Gehaast?

Jos : Ja en op de koop toe krijgt ze 't benauwd telkens als een zwerm fietsers God en alle automobilisten verdommend hem in sneltreinvaart voorbij zoeven.

Josine : Daar kan ik inkomen. Die mannen rijden als zotten. 't Is net of ze kunnen niet snel genoeg aan hun eind komen.

Dolf : 'k heb slecht nieuws.

Josine : Is de fezelaar dood?

Dolf : Ah is hij dood? 't Moest er van komen.

Jos : Mijn vrouw beweert niet dat hij 't hoekje om is.

Dolf : Nee? Dan heb ik haar slecht begrepen.

Jos : Dolf 't is niet dat ik per se... Sluit Zulma haar café?

Dolf : Niet dat ik weet maar in '61 waren er nog 42, de achterkeukens waar jenever geschonken werd niet meegerekend.

Josine : En nu nog 2.

Jos : Europa houdt zich niet bezig met problemen waaronder de werkloze mens lijdt.

Dolf : Dat hij op zijn versleten turftrappers kilometers ver...

Josine : door weer en wind,

Dolf : ja moet lopen om een beetje menselijke warmte te vinden. Dat lappen de heren aan hun kloten.

Jos : Een regelrechte schande en op de koop toe breng je ons nog slecht nieuws.

Dolf : Ik?

Josine : Ja, je valt hier vrolijk binnen met slecht nieuws terwijl er misschien ergens in de wereld ook enig goed nieuws te melden valt.

Dolf : Dat zou mij verwonderen.

Jos : Mij ook. En dat slecht..?

Dolf : Petrus.

Josine : 't Is niet waar!

Dolf : Ik weet het van zijn schoonbroer.

Jos : Weet je ook wanneer hij begraven wordt?

Dolf : Begraven?

Josine : Of wordt hij gecremeerd?

Dolf : Ik denk eerlijk gezegd dat ze hem zullen cremieren.

Jos : Ik ook.

Dolf : Ik ben er trouwens zeker van dat ze hun goesting mogen doen.

Josine : Van hem?

Dolf : ja als ze tenminste wachten tot hij dood is.

Jos : Als ik je goed begrijp is hij er slecht aan toe?

Dolf : Zeer slecht.

Jos : Geeft hij nog enig teken van leven?

Dolf : Hij is tot over zijn oren verliefd op een Eritrese vluchteling zo zwart als roet.

Josine : Waarschijnlijk zijn ze ginder allemaal zo zwart. Je zult daar maar geboren worden!

Dolf : Je doet je ogen open en je ziet hoe zwart je erbij ligt.

Jos : 't Is niet door hier in de weg te komen lopen dat ze minder afstotelijk gaan worden.

Dolf : Ik zie maar één oplossing voor Petrus zijn Eritrese, ze zo goed mogelijk induffelen, alleen haar ogen vrijlaten en ze enkel 's nachts uitlaten.

Josine : Als alle katten grauw zien.

Jurgen (buiten adem binnengevallen) : Weet je 't nieuws al?

Jos : Welk nieuws?

Jurgen : Heeft Dagmar dan niets gezegd?

Josine : Nee.

Jurgen : Ik heb een bod gedaan op de kerk.

Dolf : Op de kerk? Proficiat.

Jos : Wat ga je 'r mee doen? Een moskee van maken?

Jurgen : Een moskee; da's nog eens een idee. Maar z'is nog lang niet van mij. God weet wie er nog allemaal een bod heeft uitgebracht.

Josine : Zie maar dat je 'r niet je broek aan scheurt. 't Zou de eerste keer niet zijn.

Jurgen : Ik weet het maar vroeg of laat is de jackpot voor mij!

Jos : "Vroeg of laat" tja da's zelden vroeg maar vrijwel altijd laat, te laat.

Jurgen : Ik ga daar verandering in brengen zodat Robbe kan gaan studeren op een kot van 800 euro.

Dolf : Mijn heel pensioen! Dat kot zou'k begot wel eens van dichtbij willen zien.

Josine : Een paleis van een kot maar eerst moet hij met God nog door de jungle naar 't Eldorado.

Dolf : Op bedevaart.

Josine : Nee om God te helpen een berg van goud te vinden, hoog genoeg om alle armen op aarde voor eeuwig en drie dagen eten te geven.

Dolf : En Robbe zou...?

Josine : Ja.

Dolf : Ik vrees dat God Robbe zal moeten helpen.

Josine : Zal ik toch maar een kaars aansteken?

Jurgen : Niks daarvan. Je hebt dat voor mij wel 100 keer zonder succes geprobeerd.

Josine : Zonder succes, zonder succes, omdat papa ze altijd weer uitblies.

Jurgen : Ik geloof er niks van.

Josine : En toch is het waar.

Jos : Ik zal het maar toegeven. Maar 'k had een goeie reden. Die kaarsen waren van lijken gemaakt.

Josine : O! En 'k had ze voor het goede doel gejat in de kerk aan 't altaar van de H. Rita, de patrones van de hopeloze gevallen.

Dolf : Gestolen goed gedijt niet. 't Beste voorbeeld is dat van die ontsnapte gevangene die zich met 't geld uit een offerblok dood gedronken heeft.

Jos : Die vent was niet voorbereid.

Jurgen : Zo is dat. Een loper die zich aan een marathon waagt met een schamele 100m op de teller valt toch ook dood aan de meet.

Jos : Da's evident.

Jurgen : Maatje voorzichtig met je kaarsen dat je 't kot hier niet in de fik zet.

Josine : Ben je al weg?

Jurgen : Le devoir m'appelle.

Jos : Wat zegt hij?

Als Jurgen al weer weg is...

Dolf : Iets dat ik nog ergens gehoord heb. Waarschijnlijk een verkiezingslogan in 't latijn. In de politiek zijn 't allemaal "polygrotten".

Jos : Geen greintje originaliteit. Gelukkig lijkt Robbe op mij.

Dolf : De appel valt soms ver van de boom, soms, want meestal valt hij er pardoes onder.

Josine : Wat bedoel je daarmee?

Dolf : Dat je als 't stormt beter onder een pruimen- dan onder een appelboom zit.

Josine : Dat zal wel zijn.

Dolf : Daar komt nog bij dat ons nageslacht, jongens of meisjes, alles van ons hebben als ze 't goed doen...

Jos : en zoniet alles van een verloederde achterneef,

Dolf : die per ongeluk, God weet hoe,

Jos : en zelfs dat is niet zeker,

Dolf : in de familie gesukkeld is. Tot straks misschien met nog meer slecht nieuws.

Josine : Kom maar af, slecht nieuws is nog altijd beter dan geen nieuws.

Als Dolf de deur achter zich dichtgetrokken heeft komt Robbes zus Emma langs.

Emma : (een punk-type, nadat ze haar grootouders gekust heeft) : 'k Ga vanaf 1 juli een maand de etalages opmaken van een grote modezaak in Oostende.

Josine : En waar ga je logeren?

Emma : Bij een vriendin in Gistel. 'k Heb 100 euro nodig.

Josine : Voor je...

Emma : Om 't logo van de zaak op mijn rug te laten tatoeëren hier vanonder goed zichtbaar als ik een topje draag.

Josine : Maar...

Emma : Succes gegarandeerd. En ondertussen show ik mijn kont aan heel Oostende.

Josine : Een beetje hoger die tattoo, een etalage is geen naaktstrand.

Emma : 'k Zal mijn rekeningnummer nog maar eens noteren. (schrijft het nummer op het behang) En deze keer geen geintjes, mijn nieuwe vriend Bill een hell's angel van 135 kg lacht er niet mee.

Jos : 'k Begin al schrik te krijgen.

Emma : Nu al? Dat belooft. Weet je wat Bill op zijn rug laten tatoeëren heeft?

Jos : Nee of wat dacht je? Ik slaap met je oma.

Josine : Brigitte Bardot op een Harley –Davidson.

Emma (alsof ze het in Keulen hoort donderen) : Wie? Zesentwintig meisjesnamen.

Josine : Dan komt hij wel uit een heel groot nieuw samengesteld gezin.

Emma : Oma is 't een grap of wat? 't Zijn de namen van 26 van zijn liefjes.

Jos : Niet meer?

Emma : 33 eigenlijk, 5 namen 2 keer en 3 keer Ellemie.

Jos : Hoe dwaas kan je zijn!

Emma : Dwaas hij? Hij heeft ze maar uit te kiezen. Ons slimmeke is 18 en zijn rug is nog altijd een onbeschreven blad.

Jos : Robbe lijkt op mij, vroeg of laat komt hij met een pareltje naar huis om duimen en vingers van af te likken.

Josine : Denk je dat nu echt Emmaatje dat Bill met zijn bekribbelde rug voor iemand met enig gezond verstand de ware kan zijn?

Emma (ziedend) : Voor mij, 100 euro, deze week. (Slaat de deur achter zich dicht)

Josine : Zullen we die 100 euro dan maar overschrijven?

Jos : 't Lijkt me 't beste. 'k Heb mijn jachtgeweer ingeleverd helaas.

Josine : Zolang als 't maar 100 euro is...

Jos : Zou 't moeilijkheden zoeken zijn om haar vriendelijk verzoek niet in te willigen.

Josine : Me dunkt.

Jos : Van ouderdom word je niet beter, alleen wijzer.

Josine : Daarom gaan we haar ook die luttele 100 euro overschrijven voor ze 'r iemand voor...

Jos : Wijs genoeg om in te zien dat je nog slechts een speelbal bent in de handen van alle Emma's van deze wereld.

Josine : Kom nou, alles heeft zijn prijs en om onze oude dag te kunnen betalen hebben we dan tenminste niet tevergeefs ons hele leven hard gewerkt en gespaard.

Jos : Magere troost, graatmagere troost, godver...

Josine : Niet vloeken Jos, niet vloeken 't is niet het moment.

Jos : Robbe?

Josine : Ja, je weet maar nooit.

Jos : Je bedoelt met God.

Josine : Ja, je kunt maar beter 't zekere voor 't onzekere nemen.

Jos : 't Zekere zijn dan de blaasjes die ze ons wijsgemaakt hebben?

Josine : Ja want misschien zaten er hier en daar een paar halve waarheden tussen.

Jos : 't Zou mij verwonderen.

Dolf : Deze keer ben ik hier met goed nieuws. De Eritrese heeft Petrus zijn gouden Corum, zijn polshorloge gestolen.

Jos : 't Zat er aan te komen.

Josine : En bijgevolg is ze met haar klikken en klakken buitengevlogen.

Dolf : Deze morgen met de noorderzon en met de gouden Corum vertrokken.

Jos : Zuiver schorremorrie. Hoe dom kun je zijn om zo'n gespuis in huis te nemen!

Dolf : 't Zal hem leren! En met je kleindochter alles goed?

Jos : Met Emma?

Dolf : Ja, of heb je 'r nog die...

Josine : zo lief als Emma hebben we 'r maar één.

Jos : meer moet dat niet zijn.

Dolf : Wat doet dat rekeningnummer daar op 't behang?

Josine : Dolf jong ik kan het met de beste wil van de wereld niet onthouden.

Jos : En dus heb ik haar de keus gelaten,

Josine : het laten tatoeëren op mijn linker voorarm of het noteren op...

Dolf : 't behang.

Josine : ja.

Jos : De keus was rap gemaakt.

Dolf : Vroeg of laat ga 'k dat ook moeten doen en zeggen dat 'k nog weet wanneer de oorlog begonnen is.

Josine : Wanneer?

Dolf : in '40, de euro bestond nog niet eens, je moet niet vragen...

Josine : 't Is niet waar! Dat ga ik ook nog eens ergens moeten opschrijven.

Jos : Ergens? Dat de oorlog hier in '40 begon?

Josine : Ja.

Jos : Oké maar op 't behang staat er genoeg.

Dolf : Sinds mijn vrouw er niet meer is...

Josine : Hoelang is ze ook alweer dood? Een jaar of vijf?

Dolf : Acht jaar volgende maand.

Josine : De tijd vliegt voorbij, acht jaar al, niet te geloven!

Dolf : Wat ging ik nu weer zeggen?

Jos : Dat je sinds je vrouw er niet meer is je alleen zit, vaderziel alleen.

Dolf : 'k Dacht aan iets anders maar...

Josine : Doet er niet toe.

Dolf ; Waarschijnlijk niet. Tot straks misschien.

Jos : Als ik nieuws heb van Robbe, goed nieuws, kom ik het je...

Josine : zo vlug als zijn drie houten benen het hem toelaten, vertellen.

Dolf : 'k Ben benieuwd.

Als Dolf weg is...

Jos : We hadden hem de waarheid moeten vertellen.

Josine : Over Emma's rekeningnummer?

Jos : Ja. Vroeg of laat komt hij er toch achter.

Josine : Misschien, maar misschien ook niet.

Jos : Hij leest de krant.

Josine : Staan er dan geen andere verhalen in?

Jos : Toch wel toch wel, af en toe maar die interesseren hem niet.

Josine : Hij kan toch niet de godganse dag hetzelfde lezen?

Jos : Waarom niet als 't sappig verteld is door een goed getrainde journalist.

Josine : Door...

Jos : Zeker weten hier ergens in de buurt ligt er al zo een ingeoeffend exemplaar op vinkenslag te watertanden.

Josine : 't Zal zijn keer niet zijn! 'k Maak er 200 euro van.

Jos : Die kerels schrijven hun bloederige dichtbundels op voorhand.

Josine : Op voorhand?

Jos : Ja, zodat ze er nog slechts de plaats en de namen van de betrokkenen aan moeten toevoegen.

Josine : Wat een uitgekiende smeerlappen.

Jos : 't Is hun broodwinning.

Josine : Ocharme, als ze 's nachts maar niet moeten blijven liggen.

Jos : Ga je er nog compassie mee hebben ook?

Josine : Nee maar te benijden zijn ze nu ook weer niet.

Jos : Enkel de vrije beroepen zijn te benijden en weet je waarom?

Josine : Nee

Jos : Omdat ze vrij zijn... ze vrijen als ze willen.

Josine : Daarom spaart hij zich nu nog Robbe.

Jos : Reken maar dat zijn liefjes hier de deur zullen platlopen als hij eenmaal advocaat is.

Josine : 't Zou wel willen een kaars branden opdat we dat nog zouden mogen meemaken.

Jos : Niks daarvan.

Josine : Misschien pleit hij Emma nog vrij als ze ons op een dag de kop inslaat.

Jos : Daar ga je toch niet aan twijfelen hoop ik.

Josine : Absoluut niet.

Jos : We zien wel.

Josine : We zien wel. Ja maar dan mag ze ons niet meer dan halfdood slaan.

Jos : 't Zal er op aankomen genoeg af te dokken maar ook niet te veel.

Josine : Zodat we niet voortijdig op droog zaad komen te zitten.

Jos : Precies, een kwestie van wikken en wegen, van geven en blijven geven.

Josine : 't Houdt ons bezig.

Jos : 't Is een magere troost maar op onze leeftijd helpt elke bezigheidstherapie.

Josine : Tegen dementie.

Jos : Ja, zo zeggen ze toch.

Josine : Afwachten.

Twee politieagenten kloppen op de deur. Josine laat ze binnen.

Leen : (toont haar legitimatiebewijs) : Ik ben Leen.

Daisy : (haalt het hare ook boven) : En ik ben Daisy.

Leen : De zomer komt eraan,

Jos : en tijdens de vakantie staan nogal wat woningen leeg, gevolg inbraken bij de vleet.

Leen : Inderdaad.

Josine : Geen probleem, wij blijven thuis.

Daisy : Ook voor thuisblijvers hebben we enkele tips.

Leen : Laat nooit een agent binnen zonder dat hij buiten zijn legitimatiebewijs heeft getoond.

Josine : Zijn ze zo gevaarlijk uw mannelijke collega's?

Daisy : Valse agenten hebben niets bij u te zoeken.

Josine : Zijn er dan aan de slag in de streek?

Leen : Bij mijn weten niet maar voorkomen is beter dan genezen.

Jos : Juist.

Leen : Nieuwaar?

Jos : Absoluut maar als ik naar zijn identificatiebewijs vraag duwt hij me toch met één pink opzij en hoe we 't er dan van afbrengen staat 's anderendaags in de krant.

Leen : Tja...

Daisy ; Ik zou een hond in huis nemen.

Jos : Goeie tip maar ik heb nog een betere tip voor jullie, geef me gewoon mijn jachtgeweer terug.

Leen : Hebt u 't ingeleverd?

Jos : Dom hé!

Leen : Wijs.

Jos : Wijs? Als één of andere halve gare 't op uw leven gemunt heeft, schiet u hem toch gewoon overhoop.

Daisy : Als er geen andere oplossing is.

Jos : Dat bedoel ik precies.

Leen : Wat bedoelt u precies?

Josine : Jos bedoelt dat als er voor jullie geen andere oplossing is...

Jos : Wat is dan de oplossing voor ons die meer dan twee keer zo oud zijn als jullie?

Josine : (de blik op de wandelstok van Jos) : 't op een lopen zetten?

Daisy : Doen wat de overvaller vraagt.

Leen : U laten knevelen en vastbinden zonder tegen te spartelen.

Jos : En vervolgens?

Daisy : Vervolgens?

Josine : Ja, nadat we ons hebben laten knevelen en vastbinden.

Leen : Rustig wachten tot er hulp komt.

Jos : Goeie tip. Heeft u er zo nog?

Daisy : Ja, geen krachten verspillen door te trachten u van uw boeien en knevel te ontdoen.

Leen : Precies, kalmte alleen kan u redden zei mijn moeder altijd en ze had nog gelijk ook.

Josine : En...

Leen : Ja.

Josine : Hoelang raadt u ons aan om kalm te blijven?

Jos : Tot in 't hiernamaals?

Daisy : Hoe langer u erin slaagt om kalm te blijven hoe groter de kans dat u 't er levend van afbrengt.

Josine : Laat het ons hopen.

Daisy : Er zijn voorbeelden genoeg van mensen die na een week bevrijd werden en er beter aan toe waren dan de dokters die hen moesten verzorgen.

Leen : Trouwens de meeste overvallers hebben schrik van ons en gaan zelden tot de actie over waar wij patrouilleren.

Daisy : Daarbij komt nog dat de meeste oudjes overvallen worden door hun eigen kleinkinderen.

Jos en Josine bekijken mekaar.

Jos : Dan zijn we gerust.

Leen : Voorlopig.

Daisy : Ja want de schatjes van vandaag zijn de moordenaars van morgen.

Josine : Hoe is 't mogelijk?

Leen : Hoe 't mogelijk is? Tja slechte vrienden zeker, drank en drugs.

Daisy : Mocht het ooit zover komen, laat ons hopen van niet, is de beste oplossing,

Leen : de enige,

Daisy : Afdokken.

Josine : Afdokken?

Leen : Ja, Daisy weet waarover ze het heeft.

Daisy : Helaas heb ik...

Jos : Hebt u...?

Daisy : Ja... ik heb ze gevonden de ouders van mijn moeder, niet om aan te zien, mijn kinderen! Wat een bloedbad!

Jos : En wie...?

Daisy : Zwijg me erover, mijn jongste zus, het zwart schaap van de familie.

Josine : Elk huisje heeft zijn kruisje.

Daisy : We hebben drie dagen geschrobd, behangen en getreurd, hoewel mijn grootjes hier niet veel meer te goed hadden.

Jos : Een beetje zoals wij.

Daisy : Ja en later hebben we geërfd maar zonder ons uitermate te verheugen.

Jos : Ingetogen.

Daisy : We hebben er wel een ferme slok op gedronken met de notaris in een gezellig café'tje maar alleen omdat dat nu eenmaal de gewoonte is.

Leen : Opgelet een pint op, laat je rijden.

Jos : Tegen wie zegt u het! Ik rij al vijf jaar niet meer.

Josine : Hij reed zoals een slak die met haar volgepropt huis op vakantie vertrekt. Te voorzichtig is ook niet goed.

Leen : Op de weg. Maar als je iemand binnenlaat kunt u nooit voorzichtig genoeg zijn.

Daisy : Effectief, mijn zusje ziet er nog altijd uit als een eerste communicante.

Jos : Da's alvast één communicante minder waarvoor we bevreesd dienen te zijn.

Daisy : Ik vrees dat ze zal herbeginnen.

Josine : Zit ze dan niet vast?

Daisy : Ze heeft lang vastgezeten.

Leen : Nu ja lang...

Daisy : 131 dagen.

Josine : Is dat lang?

Daisy : 'k Zie dat u nog nooit vastgezeten heeft maar natuurlijk is dat lang 131 dagen en evenveel nachten.

Leen : Ze is veroordeeld geweest tot 3 jaar cel. De rechter had terecht geoordeeld.

Daisy : aan de hand van door haar pro deo advocaat voorgelegde statistieken,

Leen : dat de oudjes samen nog 3 jaar te leven hadden.

Daisy : 't Was dan ook een koud kunstje voor de pleiter om haar tot niet meer dan de schamele 3 jaar die ze haar grootouders heeft ontnomen te laten veroordelen.

Jos : Een salomonsoordeel.

Daisy : Hoe ziet dat eruit?

Leen : Doordacht. En zo was ze al weer vrij na 131 dagen.

Josine : Voor een dubbele moord.

Leen : Ja, na een derde van haar straf te hebben uitgezeten verminderd met de maanden voorhechtenis.

Daisy : Gelukkig woont ze ver van hier, in uw plaats zou 'k me dus maar niet te veel zorgen maken.

Josine : Hoe ver?

Daisy : 7km. Als 't er geen 8 zijn.

Jos : Elk een paar slaappillen vóór we naar bed gaan en we zijn gerust.

Josine : Hartelijk bedankt voor de tips.

Leen : Zonder dank. Wij dienen de wet en zorgen ervoor dat de bevolking onbevreesd en zorgenvrij kan leven in een wereld van melk en honing.

Daisy : Tot ziens dan maar.

Leen : En wat moet u doen als we weg zijn?

Jos : Geen eerstecommunicanten binnenlaten zonder ze eerst af te tasten.

Leen : De deur op slot doen.

Josine : Dat spreekt vanzelf. Tot later en vooral niet aarzelen om langs te komen als u in de buurt bent.

Jos : We rekenen op u om ons op tijd en stond te komen geruststellen.

Leen : Een taak die ons op 't lijf geschreven is.

Daisy : Effenaf.

Als de tipgeefsters vertrokken zijn...

Josine : Zal ik ze maar op slot doen die deur?

Jos : Als 't donker wordt, hebben we nog tijd genoeg.

Josine : Weet je wat Thelma doet?

Jos : De weduwe van dr. Gossaert?

Josine : Ja ze caleert de klink van de voor-en achterdeur met een stoel, maar eerst hangt ze een bel aan elke klink.

Jos : En dan?

Josine : Als er dan aan een klink geprutst wordt, valt de bel klingelend op de stenen en weet ze dat er iets niet pluis is.

Jos : En slaapt ze dan gerust?

Josine : Waarschijnlijk niet, als ze al niet de hele nacht wakker ligt.

Iemand klopt aan en komt binnen.

Josine : Ah Ymke!

Ymke : Gaat het? Robbe was nog zijn beurt aan 't afwachten en daarna komt hij naar hier. Wat zijn die twee politieagentes hier komen doen?

Jos : Je ziet er beeldig uit, net een eerste communicant.

Ymke : Een... 'k zou er liever wat ouder uitzien maar in een panty voel ik me als rundsvlees in een varkensdarm en op hoge hakken als een steltenloopster op een achtbaan.

Josine : Leen en Daisy waren de twee politieagentes.

Jos : Ze hebben ons alleen maar bevestigd wat we al wisten.

Ymke : En wat was dat dan of zijn 't mijn zaken niet?

Jos : Dat we geen eerstecommunicanten mogen binnenlaten zonder ze eerst grondig af te tasten.

Ymke : Is 't waar? Waar wil je beginnen?

Jos : Euh..

Josine : (tegen Jos) : Nu sta je daar met je mond vol valse tanden hé slimmeke!

Ymke : (tegen Jos) : Sorry 'k dacht een ogenblik dat ik tegen Robbe bezig was.

Josine : Tegen Robbe?

Ymke : Ja. Ook al leg ik het er vingerdik op... om moedeloos van te worden. Moet ik er mij bij neerleggen dat hij...?

Josine : Dat hij...?

Ymke : misschien homo is?

Jos : We hebben vanalles in de familie maar geen homo's.

Ymke : Twaalf jaar heb ik met hem in dezelfde klas gezeten.

Josine : Van in 't eerste leerjaar?

Ymke : Ja en vijfmaal hebben we dezelfde bank gedeeld. In 't eerste en in 't vijfde lager, in 't derde, 't vijfde en 't zesde middelbaar.

Josine : Vijfmaal? Ongelofelijk dat je dat zo goed weet.

Ymke : Vraag het hem maar.

Jos : Dan heb je ervoor geknukt.

Ymke : Geknukt? Alleen met mijn ogen en af en toe met mijn knieën.

Josine : En nu?

Ymke : Nu ga ik het hem op de man af vragen.

Josine : Of hij 't zelfde voor je voelt dan jij voor hem?

Ymke : Zoiets ja.

Jos : Niet doen.

Josine : Nee want wat als hij nu nee zegt, heb je daar al aan gedacht?

Ymke : Moet ik?

Jos : 'k Vrees ervoor want als je ogen en je knieën als uitnodiging tekort geschoten zijn...

Josine : Maar ik zou 't zeker niet opgeven.

Jos : Ik ook niet. Je wint nooit als je opgeeft, nooit.

Josine : Misschien kan hij je gaan missen als hij je niet meer dagelijks ziet.

Ymke : Opgeven ben ik niet van plan. Als 't niks wordt tussen ons wil ik niet dat ik me later, wat dan ook, kan verwijten.

Josine : Weet je Ymke ook waar je aan alles ziet dat twee mensen van elkaar houden is het zo dat er altijd één van de twee meer liefheeft dan de andere,

Jos : en niet zelden is dat hij of zij die zelf als kind 't meest liefde heeft meegekregen thuis.

Ymke : Denk je?

Jos : Absoluut.

Ymke : Oké, ik zeg niets maar 'k houd mijn lippen vochtig voor de dag dat hij me kust.

Josine : (tegen Jos) : Zou een kaars voor de H. Rita...?

Jos : Nee. Robbe is trouwens geen hopeloos geval maar je kaarsenmanie die heeft er wel erg veel van weg. Ik ben ze stilaan zo beu als kouwe pap.

Ymke : Kaarsen helpen maar als 't licht uitvalt

Jos : In huis.

Josine : Ik probeer Ymke te helpen op alle mogelijke manieren omdat ze Robbe verdient.

Jos : En ik niet misschien!

Josine : We willen onzen enige kleinzoon niet kwijtspelen aan de eerste de beste,

Jos : die hem na 14 dagen bedriegt met Jan en alleman. Zijn er zo'n meisjes op school?

Ymke : Nee dat denk ik niet, niet met Jan en alleman.

Josine : Robbe is een man van 1 vrouw. Daar ben ik 100% zeker van.

Jos : Hij is 18.

Josine : En dan? Ymke ook.

Ymke : Ik ben zelfs een paar maand ouder, 18 van in april.

Josine : En je bent ook de slimste van de klas, dat helpt.

Ymke : Ik ben niet met weinig tevreden da's waar. Maar misschien zegt dat meer over de klas dan over mij. Trouwens er moet iemand de slimste zijn.

Jos : Je moet je niet excuseren 't kan later nog van pas komen als je verder wil studeren.

Ymke : Geneeskunde.

Josine : Geneeskunde? Goeie moed!

Jos : In Leuven?

Ymke : Zo kan ik eventueel met Robbe tafelen in de alma aan de Tiensestraat.

Josine : Of hem vergezellen op het bal van de Rechten.

Jos : Of voor hem gaan supporteren als hij het lot in de voetbalploeg van de faculteit schopt.

Josine : Ja misschien zie je hem wel meer dan nu.

Ymke : Spannend!

Jos : Weet je wat , volgende week gaat hij op zoek naar een kot. Als hij er een gevonden heeft laat ik je onmiddellijk weten waar.

Josine : Zo kun je er één zoeken bij hem in de buurt. Noteer hier maar eens je gsm nummer.

Ymke : (na het nummer te hebben genoteerd) : Als jullie het vergeten, bel ik zelf wel 051 19 99 08.

Josine : Je denkt aan alles Ymke, maar zeg nu zelf, hoe zouden je oma...

Jos : en je opa...

Ymke : Jullie?

Jos : Ja.

Josine : het belangrijkste telefoontje uit hun leven kunnen vergeten?

Jos : Jij vecht voor Robbe en wij vechten voor jou. We zijn nog lang niet te oud om te weten wat we willen. (Knuffelen beurtelings Ymke die een traantje wegpinkt.)

Tweede bedrijf.

Een week later.

Josine en Jos op bezoek bij hun kinderen.

Dagmar : (tegen Jurgen) : Je gaat toch niet te lang wegblijven?

Jurgen : Misschien een half uurtje.

Dagmar : Om zes uur breng ik pa en ma terug naar huis.

Jurgen : Zo vroeg al?

Josine : Pa staat er op.

Jos : Ja en de taart is op. We moesten al weg geweest zijn.

Jurgen : Toch niet omdat de taart op is?

Dagmar : Volgende zaterdag breng ik er sowieso twee mee. Dan zijn de kinderen er misschien ook.

Jurgen : Tegen dan zal Robbe wel een kot hebben.

Josine : Waarom duurt dat toch allemaal zo lang?

Dagmar : Daar hebben we 't raden naar.

Jurgen : Ik vermoed...

Dagmar : Ga nu maar.

Jos : Ja als je toch niks weet over mijn kleinzoon.

Jurgen : Misschien spring ik in de week wel eventjes binnen als ik vijf minuten tijd heb.

Jos : Niet dus.

Jurgen : Of anders tot zaterdag.

Jos : We zien wel.

Als Jurgen vertrokken is.

Dagmar : Jurgen vermoedt dat Robbe met een vriendin op zoek is en dat ze nogal kieskeurig is, of zoniet dat ze geen geschikt kot vindt in de buurt van 't zijne.

Josine : Waarom denkt hij dat?

Dagmar : Ik zou het niet weten.

Jos : Helemaal geen idee?

Dagmar : Nee maar Robbe is geen zorgenkind. Ik weet wat ik aan hem heb.

Josine : Wij hebben hem nog nooit met een vriendin gezien.

Dagmar : Nee? In de klas zijn alle meisjes zijn vriendinnen en 's zondags na de match alle meisjes in de kantine.

Josine : maar is er daar ook een hartsvriendin bij?

Jos : Een echt lief?

Dagmar : Een waarmee hij... waarvan hij...

Jos : Ja, waarmee hij 't bed deelt of is hij met meisjes nog een koorknaap.

Dagmar : Of hij met serieuze bedoelingen meisjes achterna zit weet ik niet. Waarom zou hij?
Hij is 18.

Josine : Dat is het hem juist, is hij niet te serieus voor zijn leeftijd?

Jos : Te serieus is ook niet goed, je moet je uitleven voor je getrouwd bent. Daarna is het te laat.

Dagmar : Had je dat maar tegen Jurgen gezegd of wist je dat toen nog niet?

Jos : Wat? Is 't weer van dat?

Dagmar : Wat wil j' eraan doen, ik chat ondertussen met een vriendin die er niet beter aan toe is dan ik.

Josine : Geduld is een beproefd middel. Ik heb dat met mijn pa ook nodig gehad.

Jos : Met mij?

Dagmar : Nog iemand koffie?

Josine : Waarom niet?

Jos : Ja en daarna zijn we weg.

Dagmar : Ik rij dan nog even door tot bij Ilse.

Josine : Je nicht?

Dagmar : Ja. Haar man ligt in 't ziekenhuis met een zware hersenschudding, achterover gevallen van een trapladder.

Josine : Ligt Najim in 't ziekenhuis?

Dagmar : Al een dag of twee.

Jos : En we hebben maar een serieus ziekenhuis in de streek.

Dagmar bekijkt haar schoonvader.

Dagmar : Eén is genoeg als je 'r tijdig geraakt.

Jos : Ja als 't niet vol ligt met Arabieren. De rolstoelen voor hen en de klapstoelen voor ons.

Dagmar : Najim is een droom van een vent. Je kent hem niet eens.

Jos : Oef!

Josine : En zijn dochters zijn vrij om een hoofddoek te dragen of niet.

Jos : Hoe grootmoedig en hebben ze ook mogen kiezen tussen één of meerdere genitale verminkingen?

Dagmar : Tussen één en geen zoals ik Ilse ken.

Jos : Arabieren zijn barbaren, barbaarse bandieten, of je nu akkoord gaat of niet. Je moet al goed zot zijn om je door zoiets te laten bespringen.

Josine : Goed zot niet, maar misschien toch een tikkeltje onverstandig.

Dagmar : Ma, ga je nu ook al zijn kant kiezen?

Josine : Is dat dan niet 't beste voor de rust in 't huishouden?

Dagmar : De dag van vandaag hebben vrouwen het voor 't zeggen.

Jos (schamper) : Hier en bij de Arabieren. Laat me niet lachen!

Dagmar : De tijd dat de vrouw haar mannetje stond ligt achter ons, nu staat de man zijn vrouwtje.

Jos : En wat betekent dat dan precies?

Dagmar : Dat je nu ook al mannen vindt, o lang nog niet allemaal die in alle omstandigheden hun plan trekken zoals vrouwen.

Josine (tegen Jos) : Daar sta je van te kijken hé!

Jos : Pft! Doetjes die de afwas doen.

De bel gaat.

Dagmar : 't Zal iemand voor Jurgen zijn of... komt met Ymke binnen.

Dagmar : (tegen Ymke) : Josine en Jos de grootouders van Robbe.

Ymke (schudt hen de hand) : Ik ben Ymke een klasgenote van Robbe.

Dagmar : Ymke gaat geneeskunde studeren.

Jos : Te laat voor ons.

Dagmar : Geriatrie zal 't wel niet worden zeker?

Ymke : Als 't van mij afhangt word ik kinderarts.

Dagmar (tegen Ymke) : Koffie?

Ymke : Nee dank u. Stoor ik niet teveel?

Dagmar : Wat als ik ja zeg?

Ymke : Dan ben ik weg. Met de auto, ik heb mijn rijbewijs.

Josine en Jos (samen) : Proficiat!

Dagmar : Fantastisch. Waarom heb je Robbe niet ge-smst?

Ymke : Mijn smartphone is zoek. Ik wou met hem een toertje gaan doen.

Jos : Hij is een half uur geleden...

Dagmar : ja iets langer al opgetrokken met Annelies.

Ymke (verbijt haar teleurstelling) : Pech.

Josine : Zo is dat. Maar volgens mij... (bekijkt Dagmar)

Dagmar : Wat?

Josine : droeg Annelies geen bh.

Jos ; En dan?

Dagmar : Ja bh of geen bh, wat doet dat ertoe als je 18 bent?

Ymke : Annelies is nogal vergeetachtig, maar verder lijkt ze niet op mijn oma's, toch niet op 't eerste gezicht. Nu als Annelies geen bh droeg...

Dagmar : Ja.

Ymke : droeg ze misschien witte laarsjes.

Dagmar : Ook niet, een snor.

Jos : Hier onder haar neus.

Ymke : Ik ken zijn vrienden en ik ben niet van gister. 'k Wist dus al direct dat hij met Dries op stap is.

Dagmar : Hoe had je 't door?

Ymke : 't Is simpel Dries draagt nooit bh's. (Neemt Jos bij de arm). Kom we gaan een toertje maken.

Jos : Met plezier.

Ymke : Maar niet handtastelijk worden onderweg.

Josine : Ja dat er geen ongelukken van komen.

Jos : Welke soort ongelukken?

Josine : O!

Ymke : 'k Heb de praktische oefeningen twee keer moeten overdoen.

Dagmar : Jij?

Ymke : Ja, geloof je me niet?

Dagmar : Min of meer.

Jos : Ik geloof je. Die examinatoren weten op voorhand of er iemand bij de kandidaten is met wie ze graag meer dan één ritje willen rijden. Ik heb daar begrip voor.

Dagmar : C'est ça. 't Zijn ook maar mensen.

Jos : Kom we zijn weg.

Ymke (Jos ondersteunend bij 't buitengaan, tegen Josine): Ik breng hem gezond en wel terug, vooral geen kaarsen branden.

Als ze met haar schoondochter alleen is.

Josine : Je hebt er waarschijnlijk geen in huis?

Dagmar : Kaarsen?

Josine : Ja.

Dagmar : Ik herinner me dat mijn grootouders langs moederskant er een lading van ingeslagen hadden vóór de Koreaanse oorlog.

Josine :Wanneer was dat dan?

Dagmar : In de jaren '50

Josine : De mensen dachten vroeger aan alles.

Dagmar : Ongelofelijk, aan kaarsen godbetert om licht te maken in hun bovenkamers. Je houdt het niet voor mogelijk.

Josine : Ymke is anders perfect. Ik neem het haar niet kwalijk dat ze...

Dagmar : haar vlucht gaat zoeken in de geneeskunde i.pl.v. in de kaarsenhandel.

Josine : En zat ze werkelijk in dezelfde klas als Robbe?

Dagmar : Naast hem!

Josine : Naast hem?

Dagmar : Ja op dezelfde bank. Die twee zijn voor elkaar geschapen.

Josine : Wat een gelukzak onze Robbe. Ik zou er de hele dag aan zitten te prutsen.

Dagmar : Aan Ymke?

Josine : Ja, niet aan de bank.

Dagmar : O! Ymke is geen scharrelgriet. Ik hoop dat hij zijn handen thuisgehouden heeft.

Josine : Ik hoop van niet.

Dagmar : 't Is niet waar!

Josine : Toch wel. Respect is je liefde in de frigo bewaren tot de eerste de beste je de kaas van 't brood eet. Zou dat geen zonde zijn?

Dagmar : Ik ken Ymke door en door en ik weet wel wat ze wil.

Josine : En wat is dat dan?

Dagmar : Robbe.

Josine : Dan is 't vijf voor twaalf. Want na de vakantie gaan ze elk hun eigen weg.

Dagmar : Wie zegt dat, de wereld is maar een voorschoot groot en Leuven is nog kleiner.

Josine : Je bedoelt dat ze mekaar wel af en toe tegen 't lijf zullen lopen.

Dagmar : Precies, vooral als ze samen op zoek zijn naar een kot.

Josine : Samen? Denkt hij dat Jurgen, of hoopt hij het?

Dagmar : Hij denkt het en hij hoopt het.

Josine : Ik ook. En de ouders van Ymke?

Dagmar : Ik heb ze wel eens gezien en gesproken op een klasdag. Ymke heeft nog een zusje van 12.

Josine : Is't waar?

Dagmar : Ik heb Ria haar mama regelmatig aan de lijn.

Josine : En is Robbe ook al..?

Dagmar : bij hen thuis geweest?

Josine : Ja.

Dagmar : En of, hij is er kind aan huis en nu 'k eraan denk we hebben Ymke één keer 14 dagen meegenomen op vakantie naar De Panne.

Josine : Hoe oud waren ze toen?

Dagmar : 7 of 8.

Josine : En daar is het bij gebleven?

Dagmar : Ja.

Josine : Was ze dan tegengevallen die vakantie?

Dagmar : Nee dat geloof ik niet alhoewel 'k me er niet al te veel meer van herinner.

Josine : Een doodgewone Belgische zomer aan zee?

Dagmar : We zullen 't haar straks vragen, tenminste als ze pa terugbrengt.

Josine : Geen probleem, op hun leeftijd zijn ze oudjes liever kwijt dan rijk.

Dagmar : 'k Wed dat hij..

Josine : Ymke op de rooster aan het leggen is.

Dagmar : Ja.

Josine : Om te weten of ze samen met Robbe op zoek is naar een kot.

Dagmar : Maar 'k vermoed dat ze hem met een kluitje zal in 't riet sturen.

Josine : Waarom zou ze?

Dagmar : Gewoon omdat het niet in hun aard ligt zich bloot te geven.

Josine : Zo ziet ze'r niet uit Ymke.

Dagmar : Je kent ze hooguit 12 minuten, ik 12 jaar, vandaar...

Josine : Vandaar dat ze 't met jou wel één enkele keer over haar gevoelens voor Robbe moet gehad hebben.

Dagmar : 't Kan wel 2 jaar geleden zijn dat ik nog eens met haar alleen geweest ben.

Josine : Robbe neemt ze onmiddellijk mee naar zijn kamer,

Dagmar : Gewoonlijk.

Josine : en daar...

Dagmar : daar doen ze wat ze willen...

Josine : zolang ze willen?

Dagmar : Kun je je dat voorstellen? Ria heeft een drukke praktijk als kinesiste. 'k Ben zeker dat ze niet eens merkt wanneer Ymke terug thuis komt.

Josine : Maar jij merkt het wel...

Dagmar : Ik bracht ze naar huis als 't echt laat werd, dat spreekt vanzelf.

Josine : Van veiligheid gesproken, we hebben vorige week twee agentes op bezoek gehad.

Dagmar : Gewapend met tips om het veilig te houden tijdens de vakantiemaanden.

Josine : Juist. Hoe weet je 't?

Dagmar : Zomaar, wat zouden ze anders komen doen?

Josine : En met Emma?

Dagmar : Ze is aan 't werk in een modezaak in Oostende.

Josine : Laat ons hopen dat ze 't er niet te bont maakt.

Dagmar : 's Nachts in de Langestraat?

Josine : Ja.

Dagmar : Geen nieuw goed nieuws, misschien houdt ze 't wel de hele maand rustig?

Josine : Ah voor ik het vergeet, pa heeft geneesmiddelen nodig.

Dagmar : Je hebt me er gisterenavond voor gebeld. Ze zijn besteld.

Josine : Heb je zijn pas nodig?

Dagmar : Maak je vooral geen zorgen, alles komt in orde.

Josine : Ook met Ymke en Robbe?

Dagmar : Waarom zou'k daar aan twifelen?

Josine : Omdat ze elkaar al zolang kennen en...

Dagmar : ze nog nooit ruzie gehad hebben.

Josine : En geslachtsgemeenschap?

Dagmar : Seks? Daar ga ik mijn neus niet in steken.

Josine : Jij hoeft je neus daar toch niet in te steken om het te weten.

Dagmar : Wat mij intrigeert is waarom jij het zo nodig wilt weten.

Josine : Zomaar.

Dagmar : Zomaar?

Josine : Ja je weet altijd beter teveel dan te weinig.

Dagmar : Da's een waarheid als een koe in 't algemeen maar als het over intimiteiten tussen
2 of meer personen gaat hoef ik dat niet te weten, echt niet.

Josine : Ik eigenlijk ook niet.

Dagmar : Waarom vraag je 't dan, en aan mij dan nog wel? Vraag het bij gelegenheid eens
aan Robbe.

Josine : Aan Robbe?

Dagmar : Ja, hij kan 't weten.

Josine : Nee, niet aan Robbe. Da's me te gênant.

Dagmar : Mij ook en als ik het aan Ymke vraag krijg ik ongetwijfeld een rooie kop en zij ook.

Josine : Da's 't ergste niet, een rooie kop ben je zo weer kwijt.

Dagmar : Ymke meisje, ik heb het je nog nooit willen vragen en zij "hoe 'k Robbe vind in
bed"?

Josine : Niet te doen. Je hebt gelijk. Niet op die manier.

Dagmar : Zo misschien : "de dag van vandaag is seks aan de orde voor je mekaar kent, hoe
ga jij tewerk met Robbe, jij die hem al 12 jaar kent"? Waarop Ymke antwoord :
"Gewoon, zoals iedereen.

Josine : Zwijg er maar over. Je wilt het niet weten en ik ook niet.

Dagmar : Je hebt Jurgen als Peuter bezig gezien, kinderen speuren hun omgeving af met de mond.

Josine : Nu je 't zegt, ze steken er alles in wat ze kunnen te pakken krijgen en je gaat er van uit dat..

Dagmar : Ja en als 't andere geslacht hun ding niet is, is dat de beste manier om er achter te komen.

Josine : Ongetwijfeld maar...

Dagmar : niets belet hen na deze ontdekking vrienden te blijven.

Josine : Niets.

5 seconden stilte

Dagmar : Nu ik eraan denk, ik heb ons koppel wel eens samen in bed gevonden. Ik wist niet dat Robbe thuis was en 'k ging zijn bed opmaken.

Josine : Zeker?

Dagmar : Ja ik heb hen nog gezegd, "volgende keer doe je de deur op slot".

Josine : En toen trokken ze het laken over hun hoofd.

Dagmar : Als ik de deur opentrok.

Josine : Maar dan weet je niet of 't Ymke was, 't kon net zo goed een ander vriendinnetje geweest zijn.

Dagmar : Ik herinner me de scène, niet de details.

Josine : Robbe in bed met een meisje.

Dagmar : Ja, niks buitengewoons, een spiegelbeeld van 't leven zoals het is.

Josine : En heb je nu niet een beetje spijt?

Dagmar : Spijt?

Josine : Ja dat je niet, dat je niet...

Dagmar : Dat ik niet wat?

Josine : Dat je niet met zekerheid weet wie 't was?

Dagmar : 't Is allemaal zo lang geleden, godweet weet Robbe zelf nog met wie 't was.

Josine : Zeg niet dat ze nog in 't lager onderwijs, in 't basisonderwijs zaten!

Dagmar : Nee een jaar of 3,4 jaar later. Opgelucht?

Josine : Toch wel, 15, 16 jaar, dat begint erop te lijken.

Dagmar : Da's de norm.

Josine : Nu?

Dagmar : Ja volgens mijn ouders was 't vroeger allemaal anders.

Josine : Ouders liegen soms wel eens tegen hun kinderen maar alleen om bestwil.

Dagmar : Geldt dat ook voor volwassen kinderen?

Josine : Minder, één enkele keer omdat ze zich de feiten niet meer precies herinneren.

Dagmar : Zo ziet z' eruit de perfecte uitvlucht.

Josine : De perfecte uitvlucht? Wacht maar tot je onze gezegende ouderdom zult bijeen geleefd hebben.

Dagmar : Ik ga 't proberen, maar ik vermoed dat 't moeilijk gaat worden.

Josine : Ik ook.

Dagmar : Jij ook! Amal mijne frak, dat 's allesbehalve een aanmoedigingspremie.

Josine : Je hebt er de wilskracht niet voor.

Dagmar : Nee?

Josine : Nee. Weet je wie wel goed op weg is?

Dagmar : Zeg maar.

Josine : Lucien van den Heuvel.

Dagmar : Hij? Ze zeggen dat hij dement is.

Josine : Dement? Omdat ze niet begrijpen waarom hij zijn bloeiend bedrijf van de hand heeft gedaan om er te gaan werken als vrachtwagenchauffeur.

Dagmar : Ja, zoiets doe je toch niet als je 75 bent!

Josine : Moet je daarmee dan wachten tot je op je 85ste en geen vrachtwagen meer kunt onderscheiden van een sportwagen?

Dagmar : Je moet je laten opnemen.

Josine : Ah ja? Daar heb je 't lelijk mis. Senioren moten zo lang mogelijk werken. Alle junioren weten dat.

Dagmar : Ook als ze dement zijn zoals Van den Heuvel?

Josine : Dan vooral, werken is de beste therapie.

Dagmar : Naar 't schijnt maar in de eerste plaats om niet ziek te worden. Als je dement bent, moet je je truck achterlaten,

Dagmar : Ma, 't is niet om te lachen. Er rijden hier al zotten genoeg rond.

Josine : 't Is niewaar! En zijn ze allemaal 75?

Dagmar : Nee en alle gekheid op een stokje, autorijden in Vlaanderen is sowieso gekkenwerk. Je moet al goed zot zijn om elke dag in je auto te stappen,

Josine : of je nu weet of niet hoeveel geesteszieken er met de auto op weg zijn.

Dagmar : Ik mag er niet aan denken dat Ymke daar op dit ogenblik tussen laveert.

Josine : 't Arm schaapke zou beter met Robbe tussen de lakens liggen.

Dagmar : Ongetwijfeld maar je kunt ook niet 24 uur per dag in je bed blijven liggen.

Josine : Dat ze maar vlug thuiskomt. Ze is hier toch thuis?

Dagmar : Ik ben haar vriendin, haar luisterend oor, haar toeverlaat en helaas ook haar schoonmoeder.

Josine : Waarom "helaas"?

Dagmar : Omdat de waarheid vroeg of laat aan het licht komt.

Josine : En...?

Dagmar : Ja.

Josine : is dat iets waar je schrik voor hebt?

Dagmar : Nee, maar 't is een etiket dat je levenslang meedraagt.

Josine : Hoe akelig, "Dagmar is dat niet de schoonmoeder van dr.Buytaert de kinderarts"?

Dagmar : Dat is nu net wat ik bedoel, je eigen identiteit voor altijd foetsie, eenmaal schoonmoeder altijd schoonmoeder.

Josine : Mijn idee in verband met Ymke en i.v.m. "helaas" is dat je helaas haar schoonmoeder nog niet bent.

Dagmar : Zie je 't dan op een sisser aflopen tussen die twee?

Josine : Nee.. nee maar 't is wel ongelukkig dat je geen kaarsen in huis hebt.

Dagmar : Zoals mijn oma zei : "als 't God belieft" zal 't daar niet van afhangen.

Josine : Ik ben niet dement, nog niet, ik weet dat een kaars een detail is maar 't kan van een detail afhangen.

Dagmar : Ma gebruik een beetje je verstand, niet van dat soort details.

Josine : Je hebt waarschijnlijk gelijk maar dat betekent niet dat ik ongelijk heb.

Dagmar : Ymke is terug. Ze belt altijd zo profijtelijk.

Josine (terwijl Dagmar op weg is om ze binnen te laten) : 'k Heb niets gehoord.

Dagmar (terug) : Ze komen eraan. Volgens pa rijdt ze nu al zoals een Stoffel Vandoorne.

Josine : Wie is dat?

Dagmar : Nu vraag je me daar iets, waarschijnlijk een autocoureur.

Ymke (met Jos aan de arm) : 'k Ben behouden hier geraakt tot mijn eigen stomme verbazing. Nu echt veel verkeer was er niet.

Dagmar (bekijkt Josine) : Ymke is één en al bescheidenheid. Als ze zoals altijd met voorsprong de eerste van de klas is, is dat louter toevallig,

Ymke : Ja omdat ik voor de anderen aan de leerstof begonnen ben.

Jos : Ze studeert niet alleen als de beste ,ze rijdt ook als de beste. Ik ben best trots dat ze opa tegen mij zegt.

Josine : Gelukzak!

Ymke : Zo een ritje zou'k met Robbe eens moeten kunnen maken.

Dagmar : Spijtig genoeg... enfin uitstel is geen afstel.

Ymke : Denk je dat hij.. dat ik...?

Dagmar : Kom hem morgen tegen twee uur halen. 'k Zal zorgen dat hij thuis is.

Ymke : 's Zondags ben ik alleen thuis.

Dagmar : Is 't je ma's auto?

Ymke : Die van mijn pa en 's zondags is hij op vrijersvoeten.

Dagmar : Op...?

Jos : In de week zijn haar ouders samen maar...

Josine : 's zondags gaan ze elk hun eigen weg.

Ymke : Ouders hé! Je hebt daar als kind niets tegen te zeggen. Tenslotte ben je hun kind... althans 't kind van één van hen.

Enkele seconden kan je een blaadje horen vallen.

Josine : En duren die wansmakelijke uitstappen dan lang?

Ymke : Te lang.

Dagmar (knuffelt Ymke) : Dat je hier toch nooit iets over losgelaten hebt!

Ymke : 'k dacht dat iedereen 't wist. Het voelt alsof ze mij in 't hele dorp voor schut zetten.

Dagmar : Nonsens wie 't weet, heeft met je te doen. Niemand maar dan ook niemand zal je achter je rug uitlachen, of hij heeft met mij te doen.

Josine : En met mij.

Ymke : Echt waar?

Josine ; Ja we lopen weliswaar als kreupele paarden...

Dagmar : Maar...

Jos : We konkelfoezen als de besten.

Ymke : En wat moet ik...?

Josine ; We roddelen hen het dorp uit.

Jos : We schelden hen de huid vol tot ze hier gaan lopen me de staart tussen hun benen.

Dagmar (tegen Ymke) : Nog schrik dat ze je gaan uitlachen?

Ymke : Eerlijk gezegd, van langsom minder. En die scheldnamen?

Dagmar : Vuile arabieren, zwart gespuis.

Jos : Arabieren, niet vuil. Arabieren, zelfs gewassen zijn ze vuil.

Ymke : Opa, opa!

Jos : Is 't niet waar misschien?

Ymke : Nee, en 'k word hier ziek van.

Dagmar : Opa lust Vlaamse Arabieren rauw, je moet bijgevolg niet vragen wat hij van al die oorlogsvluchtelingen vindt.

Ymke : Ik kan 't mij voorstellen.

Josine ; Vlaming in hart en nieren, maar te is te..

Jos : 'De ziel van 't Vlaamsche volk wil in't vlaamsch zich uiten, hij die geen vlaamsch verstaat kent Vlaanderen slechts van buiten.'

Dagmar (tegen Ymke) : Zijn over-overgrootvader kwam uit de buurt van Compiègne.

Jos : ;Te voet, van honger naar hier afgezakt.

Dagmar : Zonder dat hij daarbij uit de lucht ook nog bestookt werd met splinterbommen.

Jos : De eerste bombardementen dateren van eind 1911 of was het '12? En mijn over-overgrootvader was 21 in 1835, als hij hier aangespeeld is. Als puntje bij paaltje komt was hij nog een gelukzak.

Ymke : Als je hem vergelijkt met de oorlogsvluchtelingen die wij nu opvangen.

Josine : Absoluut.

Jos : Je moet hier nu ook geen appels met citroenen vergelijken.

Ymke : Wij de appels en zij de citroenen?

Jos : Effectief. Je moet ze maar eens goed bekijken die Arabieren.

Dagmar : Ze zijn inderdaad anders, daar dien je, als vrouw zeker, rekening mee te houden.

Ymke : En als je dat niet wilt?

Dagmar : Of je 't nu wilt of niet, ze zijn helaas niet grootgebracht met dezelfde waarden als wij.

Ymke : De sukkels. Reden te meer om ze hier in de watten te leggen toch?

Jos : In de watten? Ze opsluiten om 't ergste te voorkomen ja!

Josine : Tot ze door hebben hoe we hier leven.

Ymke : Zijn wij dan niet de sukkels als we sukkels opsluiten omdat 't sukkels zijn?

Dagmar : Zonder twijfel., als we zoiets verachtelijks doen, zijn wij het die een heropvoeding nodig hebben en niet zij.

Ymke : Opa, wie de schoen past, trekke hem aan.

Dagmar; Ja een goede verstaander heeft in principe maar een half woord nodig.

Jos : ik luister niet naar eender wat en al zeker niet naar halve waarheden die niet in mijn kraam passen.

Ymke : En jij oma?

Josine : Ik? Ik probeer zoals altijd de kerk in 't midden te houden.

Dagmar : En Jurgen probeert ze te kopen voor een schappelijke prijs, voor de prijs van de kaarsen.

Ymke : Ik vrees dat ik nu naar huis moet.

Josine : Blijf nog een beetje toe, dan blijven we ook nog een beetje.

Jos : Op vijf minuutjes gaat het zeker toch niet aankomen?

Ymke : Nee op vijf minuten niet, maar dan moet je mij beloven vijf minuten...

Josine : te zwijgen over de Arabieren.

Ymke : Ja ophouden het gezegde "waar het hart van vol is, loopt de mond van over" te doen liegen.

Dagmar (tegen Jos): Of heb je er toch een haat-liefde verhouding mee?

Jos : Ik? Met die vreemde vogels? Ik zwijg erover.

Ymke : Vraag me liever uit over Robbe.

Josine : Terwijl je opa je kunsten aan het demonstreren was vertelde Dagmar me...

Ymke : Wat? Ik ben benieuwd.

Josine : Dat ze je een jaar of tien geleden meegenomen hebben op vakantie.

Dagmar : Jij weet er vast nog alles van.

Ymke : We hadden net het derde leerjaar achter de rug. Dat jaar zat ik niet naast Robbe in de klas omdat juf Caraels geen meisjes naast jongens wou.

Josine : En heb je niet geprotesteerd?

Ymke : O la la nee. Met protest was ze niet gediend maar in De Panne is Robbe elke dag naast mij in bed komen liggen, zalig!

Dagmar : Ik zou gezworen hebben dat je met Emma sliep.

Ymke : Ik ging met Emma slapen en werd met Robbe wakker.

Jos : En zeggen dat ik voor mijn twintigste nooit...

Josine : Nee en ik dacht dat Nelly je alles bijgebracht heeft.

Jos : Ja maar ik veronderstelde dat je dat manziek wijf al lang vergeten was.

Josine ; Binnen een jaar of tien misschien als je er mij niet teveel meer aan herinnert.

Jos : 'k Ga mijn best doen.

Ymke : Mimosa heette het verblijf in De Panne en Bianca was de naam van de eigenares, een kloeke blondine.

Dagmar ; Nu je 't zegt, een blonde met sproeten.

Ymke : Was ik toen al verliefd op Robbe? Kan je dat zijn als kind van 9 jaar?

Dagmar : Goh, een goeie vraag. Ik zou zeggen ja natuurlijk, het klikte toen tussen jullie, en het klikt 9 jaar later nog.

Josine : Beter zelfs, of zijn jullie niet samen op zoek naar een kot?

Ymke : Wij? Hoe weet je het?

Jos : Ze wist het niet, maar nu weten we het allemaal.

Josine : Maar we zijn allemaal in de wolken nu we het weten.

Dagmar : En of! Jurgen, ik en de ganse familie.

Ymke : Ga het vooral niet uitbazuinen want Robbe is vooral op zoek voor mij.

De bel gaat

Dagmar (op weg naar de voordeur) : 't Zal een vergissing zijn.

Ymke (als Dagmar weg is) : Of anders papa, 'k heb hem niet gevraagd of ik zijn wagen mocht gebruiken.

Josine : Waarom niet?

Dagmar (met Dick, de vader van Ymke) : Iemand op zoek naar zijn wagen.

Dick (schudt Jos en Josine de hand) : Hallo, ik ben de niet al te kwade vader van Ymke.

Jos : Niet al te kwade?

Dick : Nee ik deed net hetzelfde. Bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Ymke : Sorry pa.

Dick : We spreken er niet meer over maar je ma is razend kwaad.

Ymke : Heeft ze je tot hier gebracht?

Dick : Ze wacht op je in de wagen. Ik stel voor dat we ze daar nog een poosje laten zitten tot ze wat afgekoeld is.

Ymke : 't Zal best zijn.

Dick : Haar moeder is van het type "wie van zijn kind houdt, spaart de roede niet."

Jos : De roede? Dat 's ronduit een Arabisch gebruik.

Ymke : Wees gerust, 'k ga geen stokslagen krijgen, alleen van de tongriem.

Josine : Van de riem? Ocharme da's al niet veel beter.

Dagmar : Toch wel, dat soort riem laat weliswaar geen sporen na, geen striem, niks tenzij blauwe plekken op je hart.

Dick : Ymke is dat gewoon.

Ymke : Ik laat de tirade gewoon overwaaien.

Dick : Ik weet hoe 't gebeurd is. Je wou met Robbe een ritje maken en je vroeg niks, je nam 't zekere voor 't onzekere.

Ymke : Ja, misschien was ik op een njet gebotst omdat je zelf een vriendin wou...

Dick : Pech, Robbe was al uitgevlogen.

Dagmar : Nog maar net.

Dick : Hoeveel pech kun je hebben?

Ymke : Ik heb mijn kunsten aan Robbes opa getoond. Hij vindt dat ik nu al zo goed rijd als...

Josine : als Stoffel Vanhoorne.

Dick : Ik zie wie u bedoelt. Ze is toch niet gaan spinnen hoop ik.

Jos : Nee we hebben alleen gezellig gebabbeld over Robbe,

Dagmar : en over Leuven.

Jos : Ook.

Dagmar (tegen Ymke) : Zou 'k toch je ma niet...?

Ymke : Liever niet.

Dagmar : Ik zou haar kunnen zeggen dat het mijn schuld is.

Ymke : Nee. Schuld verdient straf en pa zal er wel voor zorgen dat het beperkt blijft tot wat geroep en getier.

Dick: Als ze zich anders wil uitleven kan je mij inzetten als levend schild.

Ymke : 't Zal niet nodig zijn, 'k heb mijn kogelvrij broekje aan.

Dick : Een verjaardagsgeschenk van mij, waar haar ma zich de handen stuk op slaat.

Dagmar (die door heeft dat het hier om een grapje gaat) : En waar koop je zo'n broekjes?

Dick : Op 't internet.

Josine : Waarom wil je dat weten? Zeg me niet dat je 'r ook zo één nodig hebt?

Dagmar : Ma 't is geen geheim, je mag het weten, 'k heb er absoluut geen nodig,

Ymke : En dat soort ondergoed vind je alleen in de sciencefiction en dan nog!

Dick: 't Was een grapje.

Josine : Een grapje? Daar ga ik mij geen bult mee lachen, op mijn leeftijd is elke nieuwe handicap er één teveel.

Jos (tegen Ymke) : Wat zeg je daarvan?

Ymke : Dat ik Robbes humor herken in die van zijn oma.

Dick : Die was raak inderdaad, wat me terug met beide voeten op de grond brengt.

Dagmar : Zou mama Ria al een beetje gekalmeerd zijn?

Dick : Ik vrees dat ze nu nog pissiger is, nu ik niet direct met Ymke naar buiten ben gekomen.

Ymke : En dus blijven we waar we zijn.

Jos : Is dat wel redelijk Ymke?

Dick : Ik vrees van niet.

Josine : Nee maar mama Ria moet maar niet zo onverdraagzaam zijn. Dat ik geen auto jat is makkelijk uit te leggen.

Jos : Je kan er niet mee rijden.

Josine : Voilà.

Dick : Omdat u anders...

Josine : Naar alle waarschijnlijkheid. 't Zijn zo'n onweerstaanbaar glimmende beestjes.

Dagmar : O, niet allemaal!

Ymke : Die van mama is niet echt veel soeps.

Dick : Niet 't jatten waard.

Ymke : Dat zeg ik niet, maar 'k zou er opa zeker niet durven in uitnodigen voor een ritje.

De bel gaat, 1 keer, 2 keer, 3 keer.

Ymke : Mama! 't Moest er van komen.

Dagmar (tegen Josine) : Laat jij ze maar binnen.

Josine (op weg naar de voordeur, terwijl Ria weer aan het bellen slaat) : oei oei oei!

Dagmar : Ik zorg wel voor Ymke. (Grabbelt in een kast een doos wassen oordopjes.) Steek er een paar in je oren.

Derde bedrijf.

Weer een week later.

Josine en Jos thuis in gesprek met Dolf.

Dolf : Nog niet?

Josine : Nee we worden er stilaan moedeloos van.

Dolf : Te kieskeurig is ook niet goed. Je moet er eens op letten, al die mannen die de vrouwen maar voor 't uitkiezen hebben kiezen altijd voor de minst geschikte.

Jos : Da's omdat ze begot niet kieskeurig genoeg zijn.

Dolf : Dat zou ook kunnen.

Josine : En een vrouw is geen kot.

Dolf : Klopt. Vrouwen en koten zijn niet te vergelijken zeker niet als je 'r één moet kiezen.

Jos : Wat ik weet is dat Robbe de juiste keus zal maken, ik weet alleen niet wanneer.

Josine : Zijn vrouw zal geen sulleke zijn en zijn kot geen stalleke.

Jos : Zeker weten.

Dolf : Laat het ons hopen.

Jos : Nu wat zijn vrouw betreft...

Josine : weten we al wie het wordt.

Dolf : Nu al?

Jos : Ja.

Dolf : Da's straf. En mag ik weten wie?

Jos : Nee, je kunt je mond niet houden.

Dolf : Mag niemand het dan weten?

Josine : Nee, we weten het zelf nog niet zeker.

Jos : Maar we denken dat we 't weten.

Dolf : De dochter van de kinesiste?

Jos : Misschien,

Josine : misschien ook niet.

Dolf : Wat is me dat voor flauwe kul. Hoe kan ik nu...

Jos : te weten komen wat je wilt weten...

Josine : om het nieuws zo rap mogelijk te verspreiden vóór 't geen nieuws meer is.

Dolf : Ja.

Jos : Wachten tot we 't zelf met zekerheid weten.

Dolf : Met zekerheid? Dat zou nog lang kunnen duren.

Josine : Denk je dat?

Dolf : Ja, want jonge mensen zijn nog geen mensen.

Jos : Heb je dat zelf bedacht?

Dolf : Op mijn eentje en ik zal je zeggen waarom.

Josine : Omdat 't nog kinderen zijn.

Jos : Wij ook.

Dolf : Nee omdat ze zelf nog niet weten wat ze zijn.

Jos : En wij wel.

Dolf : Ja passanten.

Jurgen (valt met de deur in huis) : Ah Dolf, enig nieuws onder de zon?

Dolf : Bitter weinig Jurgen, 'k zit echt op mijn tandvlees, zomer komkommertijd zeker?

Jurgen : Zal ik toch maar met 't nieuws voor de dag komen?

Josine : Is 't goed nieuws tenminste?

Jurgen : Financieel gezien kan het niet beter.

Jos : Heb je de kerk gekocht?

Jurgen : Nog niet maar Robbe heeft een kot boven een handelszaak in Kessel-Lo.

Josine : En hoeveel...?

Jurgen : Niks. Daar sta je van te kijken hé?

Jos : Jij niet?

Jurgen : Ik ook, 'k weet er namelijk 't fijne nog niet van.

Dolf : Een kot voor niks dat bestaat niet of 't zou een kot in den hof moeten zijn.

Josine : Een verbouwd kiekenkot da's echt niks voor hem. 'k Zie hem daar al zitten!

Jos (tegen Jurgen) : Waar precies in Kessel-Lo?

Jurgen : Geen idee. Je zult het hem zelf moeten vragen.

Josine : Komt hij dan?

Jurgen : Ja, om afscheid te nemen, hij vertrekt morgen met een hulporganisatie naar 'k weet niet waar.

Jos : Toch niet alleen?

Jurgen : Met een groepje klasgenoten en leraars.

Dolf : De hele vakantie?

Jurgen : Een maand.

Jos : Een maand werken voor niks! Zou je 't kunnen geloven?

Jurgen: Straks wordt hij nog bruine pater.

Jos : Een malheur is maar al te rap gekomen.

Dolf : Hoe meer pastoors er de keel zullen overgesneden worden, hoe meer goedgelovige kandidaten je zult vinden om hen op de preekstoel te komen vervangen.

Josine : We moeten hem straks de levieten lezen, hem de geneugten van 't vlees aanprijzen.

Jurgen : Gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Jos : Ja als je als pater de geneugten van 't vlees en de geneugten van de preekstoel kunt combineren.

Dolf : Die paters, ongeacht hun kleur, nemen het ervan.

Jurgen : Daar kun je donder op zeggen.

Josine : En toch ga 'k er iets op vinden.

Jos : Wij. En 't is niet omdat hij gaat werken voor niks dat hij op de preekstoel gaat eindigen.

Jurgen : Da's ook waar.

Dolf : Laat ons zeggen dat het er in zit, maar 't zit er zeker niet dik in. En misschien gaat zijn lief wel mee?

Jurgen : Zijn lief?

Dolf : Ja Ymke van de kinesiste is dat zijn lief niet?

Jurgen : Wie zal 't zeggen? Hoedanook zouden we dat wel willen.

Jos : En of we dat zouden willen!

Josine : We zouden goed zot moeten zijn om dat niet te willen.

Jos : Als hij met iemand anders afkomt, 't mag nog het mooiste meisje van Vlaanderen zijn, krijg ik gegarandeerd een beroerte.

Josine : En ik een dubbele hartaanval.

Jurgen : En ik onder mijn voeten van mijn vrouw.

Dolf : Robbe bedoel je

Jurgen : Nee ik.

Dolf : Waarom jij?

Jurgen : Omdat ik toch altijd de pispaal ben.

Josine : Da's ook niet waar.

Jos (tegen Jurgen) : Gaat ze mee Ymke of blijft ze thuis?

Jurgen : Ik veronderstel dat ze meegaat, waarom zou ze niet meegaan?

Josine : Ja, wat is me dat voor een vraag.

Dolf : De vraag voorspelt niet veel goeds en 't antwoord nog minder.

Jurgen : Pa vraagt me iets dat ik niet weet, hoe zou je willen dat ik daarop antwoord ?

Dolf : Gewoon, dat je 't niet weet.

Josine : Jurgen veronderstelt dat ze meegaat en ik ook. Niets of niemand kan me doen geloven dat ze niet meegaat.

Dolf : Mij goed.

Josine : We zullen wel zien hoe ze zullen terugkomen.

Dolf : Zo denk ik er ook over. Samen vertrekken is één ding, samen terugkeren da's een ander paar mouwen.

Jurgen : Als een stel bedoel je?

Dolf : Ja, niet als kemphanen.

Jos : Daar ben ik gerust in. Ze hebben nog nooit ruzie gehad.

Dolf : Kan zijn.

Jos : Geloof je me niet?

Dolf : Toch wel maar mijn pa had nog nooit een hartinfarct gehad en 't eerste was meteen ook 't laatste.

Josine : Dat hun eerste ruzie ook de laatste kan zijn?

Dolf : Dat zou kunnen.

Jurgen : We weten niet eens of ze samen vertrekken vóór we dat weten heeft het geen zin...

Josine : ons af te vragen of hun eerste ruzie in de maak is,

Jos : en nog minder of het de eerste en de laatste keer zal zijn.

Jurgen : Voilà. Vergeet niet als je hem ziet hem te vragen wie er allemaal meegaat...

Josine : Van de klas?

Jurgen : Ja, de leraars kunnen ons gestolen worden.

Jos : Komt in orde. Zien we je nog van de week, allee straks?

Jurgen : Morgen komt Dagmar u allebei halen. Tot morgen!

Dolf : Jurgen dag hé.

Jurgen : Als je hier nog bent als Robbe langskomt...

Dolf : vraag ik hem zijn hemd van zijn lijf. Beloofd.

Jos (als Jurgen weg is, tegen zijn vrouw) : Zou je niet eens..

Josine : Dagmar uitvragen aan de telefoon?

Jos : Ja, dat we iets weten.

Josine : Je veronderstelt dat ze meer weet dan Jurgen.

Jos : Niet echt, maar 't is het proberen waard.

Dolf : Ik zou op Robbe wachten. Hij kan alle ogenblikken hier zijn. 't Is nu niet 't moment om je hoofd te laten volstoppen met nog meer veronderstellingen.

Jos : Gelijk heb je, groot gelijk, tenminste als Robbe ons niet vergeet.

Josine : Hij? Nee, zo is hij niet.

Jos : Absoluut niet. (tegen Dolf) hij is hier geweest voor zijn examen frans. Hij wou uitleg en ik heb hem op 't goede spoor gezet.

Dolf : Wablieft? Jij?

Josine : Het verhaal klopt als een bus, 'k was erbij en Robbe sprong een gat in de lucht.

Dolf : Van verbazing?

Jo : Nee, tot en met opgetogen met de hulp die hij nergens anders had gevonden.

Dolf : Da's straf, effenaf. Voor iemand die geen letter frans kent.

Jos : 't moet zijn van wel.

Josine : Ja, maar 't fijne zullen we er wel nooit van te weten komen.

Jos : Of de leraar frans zou 't ons moeten komen vertellen.

Dolf : Mijn idee is dat die leraar frans...

Josine : Frans sprak met haar op.

Jos : Nee dat hij Robbes frans beter vond dan 't zijne.

Als je van de duivel spreekt...

Robbe (in 't gezelschap van Maïssa een Oosters uitzierende dame, tegen haar) : Dit zijn mijn grootouders, en deze grapjas hier is Dolf de buurman.

Maïssa : Aangename kennismaking. (Schudt iedereen de hand). Ik ben Robbes lerares frans.

Robbe : Ik heb doctor Haraké zo heet ze,

Maïssa : zeg maar Maïssa.

Robbe : Rond mijn vinger gedraaid tijdens het examen.

Maïssa : Mijn moeder komt uit 't Leuvense en mijn vader is Libanees, mijn moedertaal is dus vlaams maar met mijn vader spreek ik frans.

Robbe : Opa wat zeg je daarvan?

Jos : Dat mevrouw...

Maïssa : Maïssa.

Jos : Dat ga 'k nooit kunnen onthouden.

Dolf : Nondeju, Jos denk aan duivenvoer.

Robbe : Ja aan maïs.

Jos : Ik hoop dat mevrouw duivenvoer, allee maïs.

Maïssa : Maïssa.

Jos : Tegen mij geen frans beginnen spreken. Ik versta daar helemaal niks van, plat gezegd den hond zijn...

Maïssa : Kloten. (tegen Robbe) Ga nu maar, ik trek hier wel mijn plan.

Robbe : Ik ben over een kwartiertje weer. (tegen Dolf) Als opa te grof begint te worden...

Dolf : Dan sla ik op zijn bakkes.

Maïssa : 't Zal niet nodig zijn. ik sta voor de klas en geloof mij, ik ben het een en ander gewend.

Josine : Dat zal wel.

Maïssa : We vertrekken morgenavond naar Beiroet en vandaar overmorgen in een busje richting Syrische grens.

Jos : Robbe, Ymke, ...

Maïssa : Ja, met nog 8 andere klasgenoten, de leraar wiskunde en ik, met de hulporganisatie World Vision die ontheemde en verpauperde kinderen helpt in crisissituaties, in meer dan 100 landen in heel de wereld.

Dolf : En waarom Libanon?

Jos : Ja, waarom niet op een veiligere plek?

Maïssa : We zijn met vijf vrouwen en in Libanon kan je als vrouw zo goed als overal onbedekt vrij rondlopen, ik spreek arabisch en de leerlingen, Ymke op kop, hadden het laatste woord.

Jos : Ymke op kop? Dan zijn we gerust.

Maïssa : Een schat van een kind, is het niet?

Josine : Vind u dat ook?

Maïssa : Zoals iedereen en doe me een plezier vraag me "vind je dat ook?", tenslotte ben ik maar een simpele lerares frans en niet de moeder van God.

Josine : In 't begin gaat het moeilijk zijn maar 'k wil het proberen maar dan moet u, ik bedoel je, ons op dezelfde manier aanspreken.

Maïssa : Beloofd.

Dolf : En mij ook.

Maïssa : Waarom niet?

Josine : Koffie?

Maïssa : Graag.

Josine : Dolf?

Dolf : Zoals altijd met een goeie scheut cognac erin.

Josine : Komt in orde.

Maïssa : Waar staan de kopjes?

Josine : De kopjes? Ga je...?

Maïssa : Of ik ga helpen? Natuurlijk ga ik helpen. Ik ben niet voor niets de dochter van een volbloed Arabier.

Jos ; En van een echte Vlaamse.

Maïssa : Ook ofschoon je dat aan mij niet kan zien maar mijn hulpvaardigheid is een trekje van mijn vader. Arabieren zijn onvoorwaardelijk dienstvaardig in alle omstandigheden.

Stilte alom

Josine : Hier staat het koffieservies.

Dolf : 't Zijn mooie kinderen die op hun vader lijken.

Maïssa : Niet altijd.

Dolf : Toegegeven, 't is een Westers gezegde bedacht door één of andere gozer wiens vrouw helaas voor hem, regelmatig vreemdging.

Jos : Je moet erbij zeggen dat het gezegde dateert uit de oertijd, voor er van de pil sprake was.

Maïssa : En bijgevolg baarde de vrouw kinderen die niet echt op haar echtgenoot leken?

Jos : Niet zelden hadden de koppels er zo'n 10 of 12 stuks lopen.

Maïssa : 't Was waarschijnlijk niet dat kinderen toen als een vorm van opperste rijkdom beschouwd werden.

Jos : Misschien door de Kerk, maar zeker niet door de ouders.

Maïssa : van de Kerk, maar God is maar een kleine stap en Robbe heeft me daar nogal een Godsverhaal opgedist.

Jos : Tijdens zijn laatste examen frans.

Maïssa : Ja om een lang verhaal kort te maken, God de zoon is niet met zekerheid aan 't kruis gestorven maar misschien ergens in de Andes op weg naar 't Eldorado.

Dolf : Tja, er zijn de dag van vandaag geen zekerheden meer, als dat er al één was.

Josine (schenkt de koffie in) : Niet aan 't kruis gestorven?

Maïssa : Nee, tenminste als ik Robbe mag geloven.

Jos : Ik kan hem volgen.

Dolf : Allemaal goed en wel maar hij moet toch van iets gestorven zijn.

Jos : Onder ons gezegd en gezwegen, God had etalagebenen.

Maïssa : Heeft hij je ook zijn verhaal verteld?

Jos : Welk verhaal?

Josine : Ja, welk verhaal? Melk, suiker?

Maïssa : Een half klontje graag.

Jos : Je weet hoe 't gaat, al die tabakliefhebbers beginnen met roltabak en in 't zicht van de haven, ik bedoel van de hemel, zijn 't verstokte havanarokers.

Maïssa : Met alle gevolgen vandien en dus is God als laatste overlevende van de expeditie gestorven onder een eeuwenoude araucaria terwijl hij zijn getergde benen een ogenblik rust gaf.

Jos : Getroffen door een fatale hartstilstand.

Dolf : Maar God toch! Zo jong nog. Hij had 100 kunnen worden.

Jos : 100? Je moet nu ook niet overdrijven. Zorg maar dat je zelf 100 wordt.

Dolf : Cognac in de koffie is goed voor de aders.

Josine : Potverdekke, gladvergeten! (doet het nodige, tegen Maïssa) Smaakt de koffie?

Maïssa : Hij is aan de sterke kant, een beetje zoals Robbes Godsverhaal.

Josine : Als je dat geslikt hebt, zal 't met de koffie ook wel lukken.

Maïssa : Kijk, geloven is een kunst, een gave, een ingesteldheid, noem het zoals je wilt. Helaas heb ik die kunst niet echt van thuis meegekregen.

Dolf : Heb je 't verhaal maar half gevolgd?

Maïssa : Nog voor geen kwart. 't Was mij om 't taalgebruik te doen en daar was weinig op aan te merken.

Dolf : Tegen mij mag je 't zeggen.

Jos : Hij zwijgt als een graf.

Dolf : Hoeveel op 20 heb je hem gegeven?

Maïssa : Dat je kunt zwijgen als een graf geloof ik zoals ik geloof dat de aarde vierkant is. Maar je mag het gerust weten ik heb hem genoteerd op 15, 9 op 15.

Jos : Hm!

Maïssa : En mijn collega Kris heeft hem beoordeeld op de inhoud.

Jos : En?

Maïssa : Ook niet slecht.

Josine : Hoeveel?

Maïssa : 5 op 5.

Josine : Dat maakt 14 op 20.

Jos : Kris was blijkbaar laaiend enthousiast.

Maïssa : In de ban van het verhaal, dat kun je wel zeggen. Einstein had gelijk, verbeelding brengt je overal en dus ook op school.

Dolf : Zo denk ik er ook over.

Maïssa : 'k Vraag mij af waar hij zijn inspiratie gevonden heeft.

Na een korte stilte...

Josine : Hier.

Maïssa : Hier?

Jos : Ja is het niet geweldig dat je op mijn leeftijd je kleinzoon nog kunt helpen in een taal die je zelf nog nooit hebt aangeleerd?

Maïssa : Daar sta 'k paf van.

Jos : Ik ook.

Dolf : En ik dan!

Jos : Zorg er maar goed voor in Libanon.

Maïssa : zal ik doen.

Josine : Heb je zelf kinderen?

Maïssa : Nee, nog niet.

Jos : Gaan jullie een tentenkamp opzetten?

Maïssa : Wie weet? We gaan er uitvoeren wat ons opgedragen wordt maar in de eerste plaats gaan we 'r de kinderen veel liefde geven.

Josine : Liefde hebben we allemaal nodig.

Dolf : Da's een waarheid als een koe.

Josine : Niewaar?

Maïssa : 't Is maar al te waar, liefde is DE reden van ons bestaan.

Dolf : Dan ga'k er maar weer eens naar op zoek.

Jos : En je bent hier nog maar pas!

Josine : Ja. Zal ik nog een pot koffie zetten?

Dolf : Niet voor mij, voor Maïssa misschien.

Maïssa : Ook niet, bedankt. 't Enige wat me nog een plezier zou doen is een glaasje plat water.

Jos : Dolf, jij ook?

Dolf : Mijn gedacht! Maïssa goeie reis en hopelijk tot ziens.

Maïssa : Dank je Dolf.

Dolf : Ah en waarom gaat je man niet mee?

Maïssa : Hij heeft schrik van de Arabieren.

Dolf (terwijl hij de deur achter zich dichttrekt) : Zou je geen schrik hebben!

Jos (als Dolf vertrokken is) : Dolf steekt overal zijn neus in maar verder is 't geen kwaai gast.

Josine : Een glas plat water, één.

Maïssa : Dank je wel en ga nu allebei rustig zitten, ondertussen doe ik de afwas.

Josine : Niks daarvan.

Maïssa : (leidt Josine naar de dichtstbijzijnde fauteuil) : Je hebt hier al genoeg gedaan. Terwijl ik de kopjes afdroog en terug op hun plaats zet vertel ik u waar we in Beiroet de nacht gaan doorbrengen.

Jos : In een jeugdherberg misschien?

Maïssa : Bij mijn ouders.

Josine : 'k Dacht dat die hier...

Maïssa : Mijn papa heeft er een dokterspraktijk in een sjïtische wijk, iedereen kent me daar.

Jos : En heeft hij wel plaats, slaappleats, voor iedereen?

Maïssa : 't Zal krap worden, maar desnoods slapen we allemaal samen in één groot bed.

Josine : Leuk!

Jos : Wablieft, jongens en meisjes dooreen?

Maïssa : Waarom niet?

Jos (vol ongeloof) : Waarom niet?

Josine (Tegen Maïssa) : Humor, da's echt niets voor mannen.

Maïssa (tegen Jos) : Sorry, 'k ga het niet meer al te dikwijls doen.

Jos : 'k Zal je maar geloven, trouwens nu 'k weet welk vlees ik in de kuip heb, wordt het moeilijker, veel moeilijker om me liggen te hebben.

Maïssa : 't Is er groot, groot genoeg. Het huis heeft vier verdiepingen.

Jos : In dat geval...

Maïsa : Laat ons hopen dat er ondertussen niet meer dan één plat gebombardeerd is.

Josine : Hoop doet leven.

Jos : Wat, is het er zo gevaarlijk?

Maïssa : Je mag twee keer raden.

Jos : Hoe is't mogelijk? Je hebt me weer bij de neus genomen!

Josine : Je laat je beetnemen 't is precies of je 't leuk vindt.

Jos : Nu je 't zegt, Maïssa zegt het allemaal zo...

Josine : Zo...

Jos : zo langs haar neus weg, zo natuurlijk.

Maïssa : Er zit een plan achter.

Jos : Welk plan?

Maïssa : Zeg me niet dat je niet merkt dat ik er alles aan doe om...

Josine : om ondanks je Arabische afkomst gunstig bij ons over te komen.

Maïssa : Precies.

Jos : Dat is dan mislukt.

Maïssa : Mislukt? Zeg me tenminste waarom.

Jos : Omdat humor echt niets is voor mannen, daarom.

Maïssa (lachend) : Maar dan ben ik misschien toch niet mislukt.

Josine : Nee, integendeel, Jos is helemaal weg van jou en hij niet alleen.

Maïssa : Als we terug zijn van Libanon kom ik de ramen schilderen en daarna...

Josine : Daarna wordt het helaas weer schooltijd.

Maïssa : Stuk voor stuk nieuwe leerlingen. Ik ruil Heverlee voor het Sint-Pieterscollege in 't hartje van Leuven.

Jos : Robbe is een bofkont.

Maïssa : Omdat ik nog mijn best heb gedaan om hem frans bij te brengen?

Josine : Daarom niet alleen.

Maïssa : Waarom dan nog?

Jos : Omdat hij je heeft mogen leren kennen.

Maïssa : Tja dankzij hem heb ik jullie leren kennen, ik ben dus de bofkont.

Jos : Wij, ik heb mijn vrouw altijd bijgebracht dat je alle Arabieren niet over dezelfde kam mag scheren.

Josine (met knipoog naar Maïssa) : Absoluut, elke dag weer.

Jos : Tegen beter weten in. (Tegen Maïssa) En uiteindelijk ben jij 't levend bewijs dat ik het bij het rechte eind heb.

Maïssa : Opa je hebt het hart op de juiste plaats. (Knuffelt hem.)

Josine : En ik?

Maïssa : Allee jij ook oma omdat je je tegen je zin hebt laten overtuigen. (Krijgt ook een knuffel.)

Josine : Tegen mijn zin?

Jos : Ja maar Maïssa heeft het je vergeven en daarom, daarom alleen, zal ik het je ook maar vergeven.

Josine (tegen Maïssa) : Hij heeft Gods goedheid maar hij wil niet dat ik voor zijn heiligen een kaars aansteek.

Maïssa : Hij gelooft dat je waarschijnlijk beter af bent met God dan met zijn heiligen, daarom.

Jos : Nee omdat die kaarsen stinken hier in huis.

Maïssa : Daar kan ik niet over meespreken. Ik heb er nog nooit één in huis gehad.

Jos (tegen zijn vrouw) : Zie je wel vrouwen met enig gezond verstand hebben zo'n stinkend spul niet in huis.

Josine : Ze is nog jong.

Maïssa : Dank je. Mijn moeder was 30 toen ik geboren werd en mijn vader 27. Ze wonen volgend jaar 10 jaar in Beiroet.

Jos : En hoe dikwijls zie je ze nog?

Maïssa : We skypen elke week en elk jaar ga 'k een maand naar Beiroet.

Josine : Maar dit jaar blijf je 'r niet.

Maïssa : Klopt maar mijn ouders gaan dit jaar voor 't eerst mee met de hulporganisatie.

Jos : Met jullie.

Maïssa : Ja, samen op de bus.

Josine : En komen ze nooit eens terug naar hier?

Maïssa : Nee ze vinden het veel te gemakkelijk dat ik hen ga bezoeken.

Josine : En je Vlaamse grootouders?

Maïssa : Ze zijn allebei jong gestorven.

Josine : Ocharme!

Jos : En als je ons nu eens aannam als je grootouders?

Josine : Ja, we zijn er oud genoeg voor.

Maïssa : Afgesproken.

Jos : Je moet nu niet persé iedere dag langskomen,

Josine : maar toch minstens één keer per maand.

Maïssa : Niet meer?

Jos : Meer als 't kan maar als 't niet gaat,

Josine : om welke reden dan ook,

Jos : gaan we 't je niet kwalijk nemen.

Josine : We gaan alleen lichtjes tot zwaar ongerust zijn.

En daar is Robbe.

Jos : Ah Robbe we hadden je zo vlug niet terug verwacht.

Robbe : Ah nee? Kom ik ongelegen?

Josine : Nee dat nu niet.

Robbe : Maar...

Jos : We hebben amper kunnen kennismaken met Maïssa.

Robbe : Je bedoelt met mijn lerares frans.

Josine : Ja mevrouw Harakiri, ze doet de afwas in drie talen.

Robbe : In 5, 't Leuvens niet meegerekend.

Josine : En in augustus komt ze hier bij ons de ramen schilderen.

Robbe : Zij? Met de franse slag zeker? Roef roef.

Maïssa : O!

Jos: Je zou beter een beetje respect tonen voor haar.

Josine : Niet alleen geeft ze je 14 op 20 terwijl je God afschildert als een , als een...

Jos : Als een afgetakeld verloederd menselijk wrak met etalagebenen.

Robbe :Het doel, mijn diploma, heiligde de middelen en daarenboven is God lang niet zo heilig als hij wordt afgeschilderd.

Maïssa : En mijn aandeel in de notering was 9 op 15. Lager dan 10 liep ik het risico of althans de school dat het cijfer voor de rechtbanken zou worden aangevochten,

Josine : Hoezo?

Robbe : Bijvoorbeeld indien Kris, de collega van mevrouw Haraké me 0 op 5 had gegeven.

Maïssa : In deze waren Kris zijn wegen net zo onnaspeurlijk als Gods wegen in de Andes.

Robbe : Iets minder, Kris supportert voor mijn voetbalclub.

Maïssa : O!

Robbe : Sorry maar die 5 op 5 was er ver over.

Maïssa : Misschien maar enig verband met je voetbalclub was er beslist niet. Daarvoor ken ik Kris te goed.

Robbe : Echt waar? Dan was ik gewoon geniaal.

Maïssa (tegen Josine) : Bescheidenheid siert de mens.

Josine : Ik heb hem inderdaad al bescheidener geweten, wat scheelt er hem toch?

Robbe : 't ligt aan mijn toestand.

Jos : welke toestand?

Robbe : De toestand...

Maïssa : waarin hij verkeert vóór ons vertrek morgen.

Jos : Logisch, hij is nog nooit zo ver geweest. (tegen Maïssa) : Zul je die uitgelaten bende snotapen wel aankunnen?

Robbe : Ik betwijfel het.

Maïssa : Ik niet, 'k heb al voor hetere vuren gestaan.

Robbe : We hebben die rotschool eindelijk achter de rug en dat zullen de leraars die meegaan geweten hebben.

Maïssa : Ik had me soepeler moeten opstellen gedurende 't schooljaar, enfin 't is nu te laat.

Robbe : Als je 't maar weet mevrouw Haraké. We gaan je pesten tot je niet meer weet waar je hoofd staat.

Jos : Weet je wat je bent, een ondankbaar onnozel broekventje.

Josine : Ja en als je haar pest, pest je ons.

Robbe : Ik ben jong en 'k wil me uitleven. Wat is daar mis mee?

Josine : Kun je je niet uitleven zoals iedereen?

Maïssa : Zoals iedereen?

Josine : Ja,

Maïssa : Helaas de gebeurtenissen hier en elders zorgen ervoor dat ik mijn Arabische afkomst moeilijk kan verbergen, en dat ik overal kop van jut ben.

Jos : Niet bij mij;

Josine : En nog minder bij mij.

Robbe : Bij mij wel, bij mij waren alle leraars gedroomde schietschijven, de Arabische vooral.

Josine : De Arabische vooral?

Robbe : Ja logisch toch! Ze vallen op.

Maïssa : Logisch, de omstandigheden in acht genomen misschien, met als gevolg dat alles op mij afkwam.

Jos : Er zijn wel zwarte pastoors waarom zijn er dan geen zwarte leraars?

Robbe : Omdat het eenvoudiger is te geloven dan te onderwijzen.

Maïssa : Een kwestie van aanleg.

Josine : Zou 't niet eerder zijn omdat je kan doen alsof je gelooft en niet...

Maïssa : Alsof je les geeft.

Josine : Ja.

Maïssa : Nee alle gelovigen zijn geen opportunisten. Dat is al te simplistisch.

Jos : Gemakzuchtigen dan.

Robbe : Je gelooft en verder hoef je niets te doen, de hemel valt als je als een gebraden kip in de schoot.

Maïssa : Ik geloof en dus ben ik een kind van God, de hemel komt me toe.

Jos : Gelovigen zijn ingedekt tegen wat op hen afkomt. Als dat geen gemakkelijksoplossing is weet ik het niet.

Robbe : Maar ik denk hier aan iets, mevrouw Haraké gelooft wat ik haar wijsgemaakt heb.

Maïssa :Dat God niet aan 't kruis maar onder een arancaria gestorven is.

Robbe : Ja, da's ook een vorm van geloof.

Maïssa : Van geloven, en denk je nu werkelijk dat ik je geloofd heb?

Jos : Ja denk je nu echt dat Maïssa zo dom is, een vrouw die 5 talen spreekt, waaronder de onze.

Robbe : 't Spijt me, maar echt snugger ziet ze er niet uit.

Maïssa : Merci!

Jos : En jij wel?

Robbe : Ook niet elke dag.

Josine : Maïssa is de mensgeworden goedheid en ik wil dat je je onmiddellijk excuseert.

Jos : Nu.

Robbe : Oké, maar onder vier ogen straks als ze mij naar huis brengt.

Maïssa : Straks is fijn voor mij. Als ik er alleen mee ben is hij zo braaf als een schoothondje en zo onschuldig als een pasgeborene.

Robbe : Bijna en wat hebben jullie nog bekokstoofd achter mijn rug?

Josine ; Te veel om op te sommen.

Maïssa : En 't blijft onder ons.

Robbe : Toe...

Jos : Allee één ding wil ik nog kwijt, Maïssa 's vader...

Maïssa : Hakim,

Jos : die huisarts is in Beiroet...

Robbe : Huisarts? Hij?

Jos : en haar moeder,

Maïssa : Carmen,

Robbe : Een authentieke Vlaamse waarschijnlijk met ontblote benen, gehuld in een bolero van Ravel,

Jos : gaan de hele groep...

Josine : een nacht onderdak geven in hun platgebombardeerde herenhuis.

Maïssa : "Onderdak", bij wijze van spreken.

Robbe (tegen Maïssa) : En heb je ze nog foefjes wijsgemaakt?

Maïssa : Ik vrees het. Eens ik gelanceerd ben, zijn mijn verhalen even smeug als de jouwe.

Robbe : Dien indruk heb ik ook.

Josine : En zeggen dat ik alles geloof wat ze zegt.

Robbe : Oma toch! Het enige waar ze niet over liegt is over haar leeftijd.

Maïssa : Waarom zou ik?

Jos : Ja, 't is de aantrekkelijkste...

Robbe : De aantrekkelijkste op welk gebied?

Maïssa : Ik begin het hier benauwd te krijgen. Kunnen we 't niet over iets anders hebben, alstublieft.

Josine : Ja we staan hier niet voor 't verblijf van de panda's in Pairi Daiza.

Maïssa : Ik ben 34.

Robbe : 'k Dacht dat je niet ging liegen over je leeftijd.

Maïssa : 34,5.

Robbe : 34,5?

Maïssa : Ja bijna.

Robbe : Spijtig maar je ziet er 40 uit.

Maïssa : Spijtig zeg je, wat is daar spijtig aan?

Jos : Ja spijtig voor wie?

Robbe : Weet ik veel, voor haar.

Maïssa : Voor mij?

Robbe : Ja.

Maïssa : 'k Zie er dan misschien 40 of 50 uit maar wat doet het uiterlijk ertoe?

Robbe : 't Is simpel, de meeste mannen gaan op 't uiterlijk af. 't Is dan ook niet verwonderlijk dat je 'r nog geen gevonden hebt.

Josine : Wat weet jij daarvan onbeschofterik?

Jos : Ja Maïssa is niet op zoek naar de eerste de beste kwibus.

Maïssa : Nee 'k ben naar niemand op zoek. Is dat dan niet de beste manier om iemand te vinden?

Jos : Misschien wel.

Josine : Hm! De dag van vandaag...

Robbe : Oma zou jij haar 't internet aanraden? Travel buddies heeft ze al, een half busje vol.

Josine : Pff! Snotneuzen.

Robbe : Wil je niet op mijn vraag antwoorden?

Jos : Nee.

Josine : Wat was de vraag?

Robbe : Of je haar 't internet zou aanraden.

Josine : Nee en jij?

Robbe : Nee, kben niet zot, 'k wil ze niet kwijt.

Josine : Eindelijk eens iets positiefs.

Jos : 't Is niets te vroeg.

Maïssa : Dat vind ik ook. 'k Begon me stilaan af te vragen in welke familie ik terechtgekomen ben.

Josine : Zie je wel met je zottigheden!

Jos : 't Moet nu maar eens gedaan zijn met die onnozele kinderstreken.

Josine : Je bent 18.

Robbe : 18,5 en Maïssa 34,5.

Jos : We hebben het hier over jou.

Robbe : 'k Weet het opa en ik heb het over Maïssa.

Jos : Ja maar hoe! 'k Ben beschaamd in je plaats.

Josine : Gelukkig dat Dolf je niet bezig gehoord heeft. Kun je je voorstellen hoe hij...

Robbe : Het wel 10 keer uitvergroot zou voorgesteld hebben?

Josine : Ja.

Robbe : En dan? Ik ben van plan het allemaal goed te maken.

Jos : Ja maar hoe?

Robbe : Als we haar nu eens van haar foeilelijke naam zouden afhelpen.

Josine : Foeilelijk foeilelijk, Maïssa klinkt me juist als muziek in de oren.

Robbe : Ik kan 't geloven. Maïssa betekent "schitterendste ster aan de hemel" , dat is nog net goed genoeg voor haar.

Maïssa (verlegen) : Dank je papa!

Jos : Haraké da's een ander paar mouwen, hoe kunnen we...?

Robbe : die bastaardvloek uit één of ander stripverhaal vervlaamsen?

Josine : Door er Puttemans van te maken.

Jos : Puttemans?

Robbe : Ja zo heten we toch. 'k Ga eerst een paar jaar met Maïssa samenwonen in Kessel-Lo en daarna trouwen we.

Josine : Waarom niet direct?

Jos : Ja, waarom niet direct?

Maïssa : Omdat hij nog te groen is achter de oren. Maar om me een baby te maken lijkt hij me net rijp genoeg.

Robbe : Maken we hem hier of in Libanon?

Jos : Mij om 't even als hij maar op Maïssa lijkt.

Maïssa : Mij ook, als hij zo geduldig is als Robbe die 2 jaar op me heeft gewacht en me verkozen heeft boven die parel die Ymke heet.

Robbe : 'k Ben nu eenmaal geen Arabier, 'k moet het tegen heug en meug bij 1 vrouw houden.

Doek.